

DIE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTR.

N.Z. VOORBURG WAL 262

TEL. INT. 33170 GIRO 97946

VAN SCHUIT
NAAR SCHOOLBORD

Supporters bij een schoolvoetbalwedstrijd.

„Zóó moet je het gereedschap gebruiken.”

De school gaat in.

AN
DE

NAAR
DE

WERKBANK

Visschers als schilders; penseelen in plaats van netten.

Smeden der toekomst.

Toen eenmaal besloten was het koren van den zeebodem te maaien, toen de bewoners van Medemblik op weiden uitkeken in plaats van op de Zuiderzee, toen er een dijk kwam, die Friesland en Noord-Holland aan een klonk, heeft men niet gearzeld de gevolgen van de drooglegging van een zee onder de oogen te zien.

Die gevolgen waren niet gering; het ging immers om niets meer of minder dan een bevolking, die eeuwenlang, van geslacht op geslacht, het visschersbedrijf had uitgeoefend, te gewinnen aan arbeid op den vasten wal, om hen van het visschen en varen te brengen tot het vak en het thuis blijven.

Dit is een arbeid, die, met energie aangevat, toch pas haar vruchten zal afwerpen voor komende generaties. En of men er heelemaal in slagen zal van Markers en Volendamers landrotten te maken? Zal niet altijd blijven voortleven in hun harten een onuitroeibaar heimwee naar de zee en haar gevaren?

De eerste hamerslag.

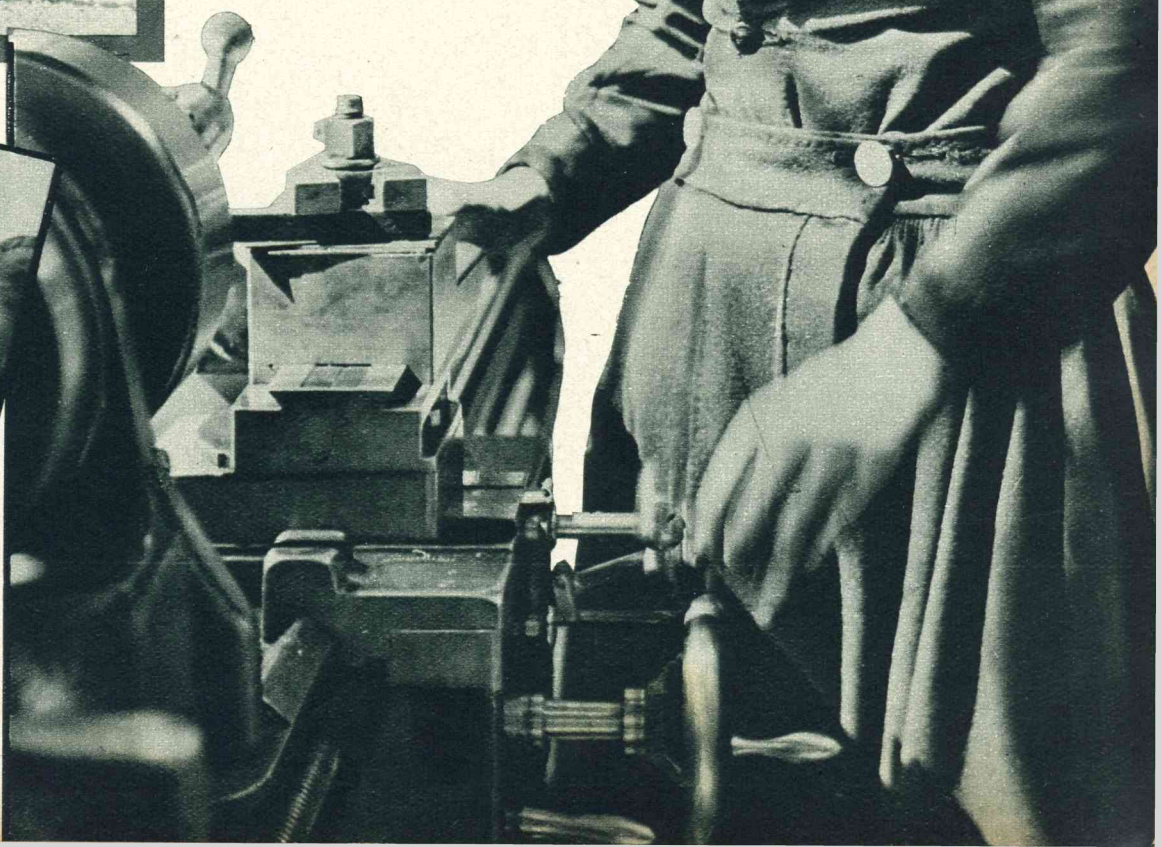
De Volendamsche generatie,
die op 't land niet zal
kunnen wennen.

Het eerste contact met
de moderne machines.

Edam heeft 'n flinke, mooie school gekregen, waar de jonge visscherszonen worden ingewijd in de geheimen van allerlei ambachten. Zij zullen afstand moeten doen van de vischvangst en dienen smid, timmerman, bankwerker, of iets anders te worden. Zoo voltrekt zich langzaam maar onverbiddelijk de ommekeer. Wellicht zullen de kindskinderen van de leerlingen van thans zaaien en oogsten waar hun overgrootouders de netten uitwierpen. Maar dit is het begin. De jeugd van nu wordt gereed gemaakt om straks den strijd om het bestaan met zooveel mogelijk succes te kunnen vechten. Daartoe is deze opleidingsschool onontbeerlijk. De visscherszonen zijn geen

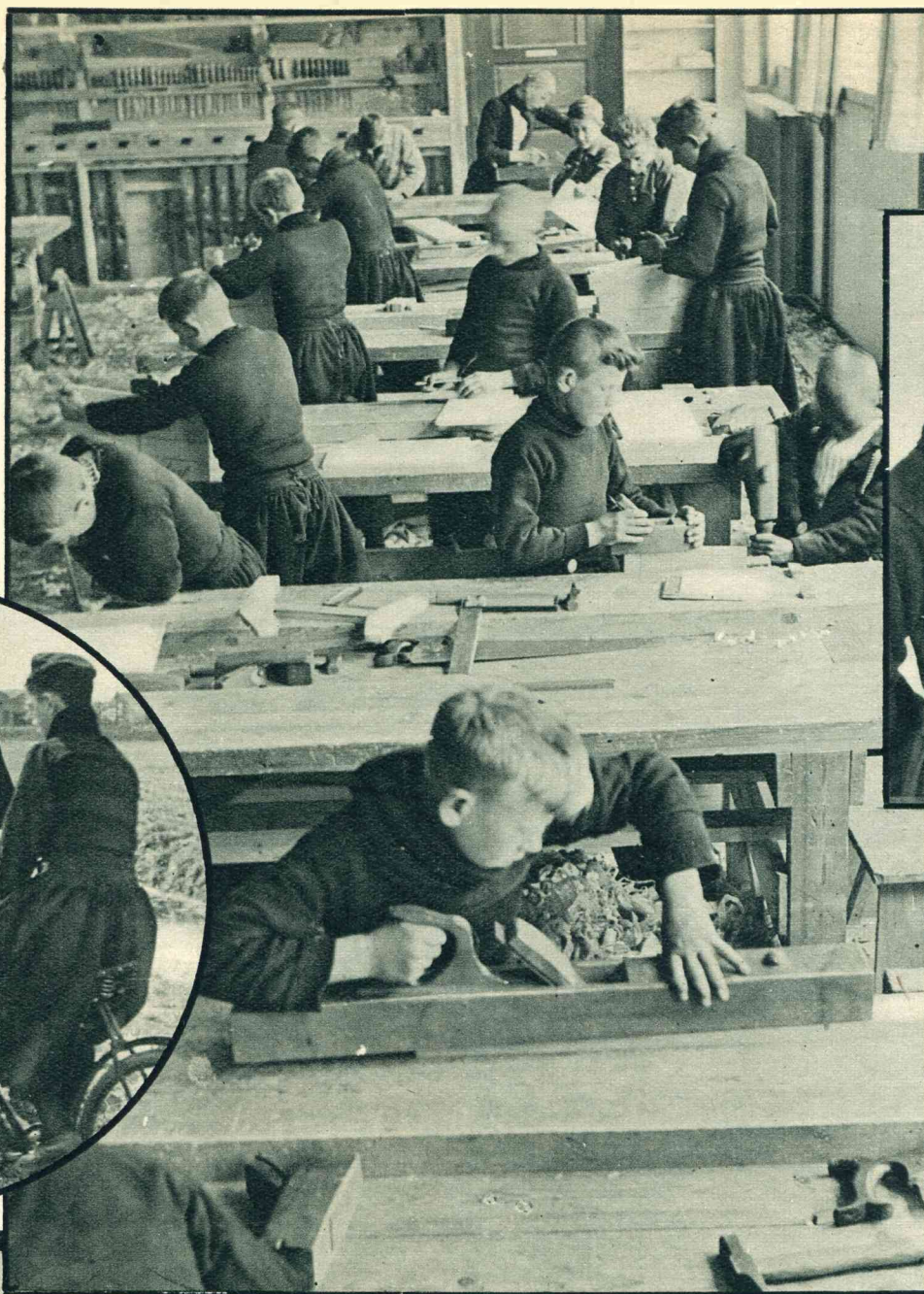

Gespannen belangstelling.

mokkende of ontevreden leerlingen, daarvoor zijn het immers jongens, doch zij leeren met ambitie en vertoonen precies dezelfde gebreken en de eendere goede eigenschappen als alle andere Nederlandsche leerlingen van ambachts- en nijverheidsscholen. Alleen zal niet iedere klas het beeld toonen van jongens in truien en wijde

De jongens, die ver weg wonen, krijgen een fiets van den Staat. Ze weten er goed weg mee; evenals met het rookmateriaal, waarvan ze zich zelf voorzien.

De timmerklas.

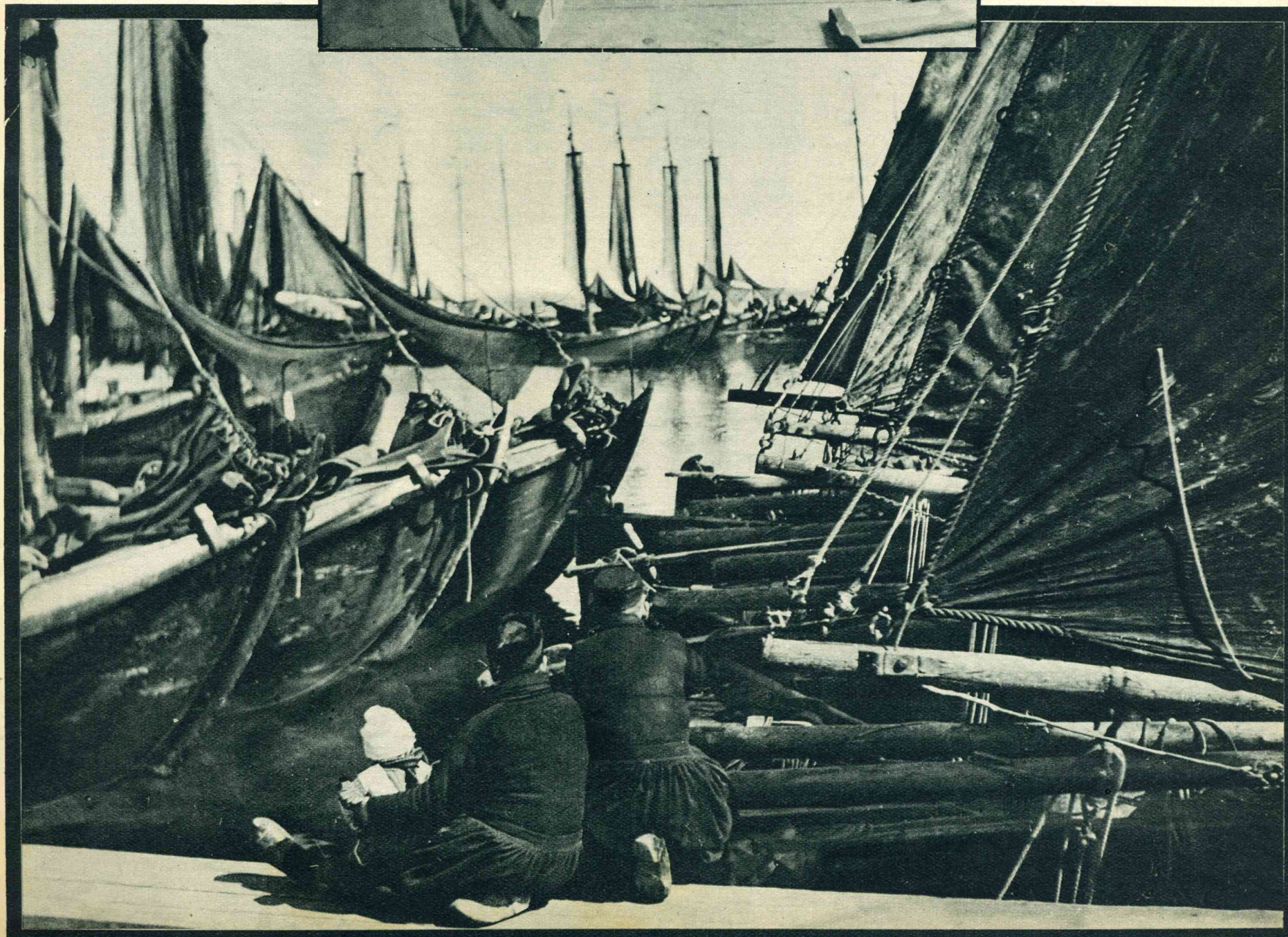
In het vrije kwartier.

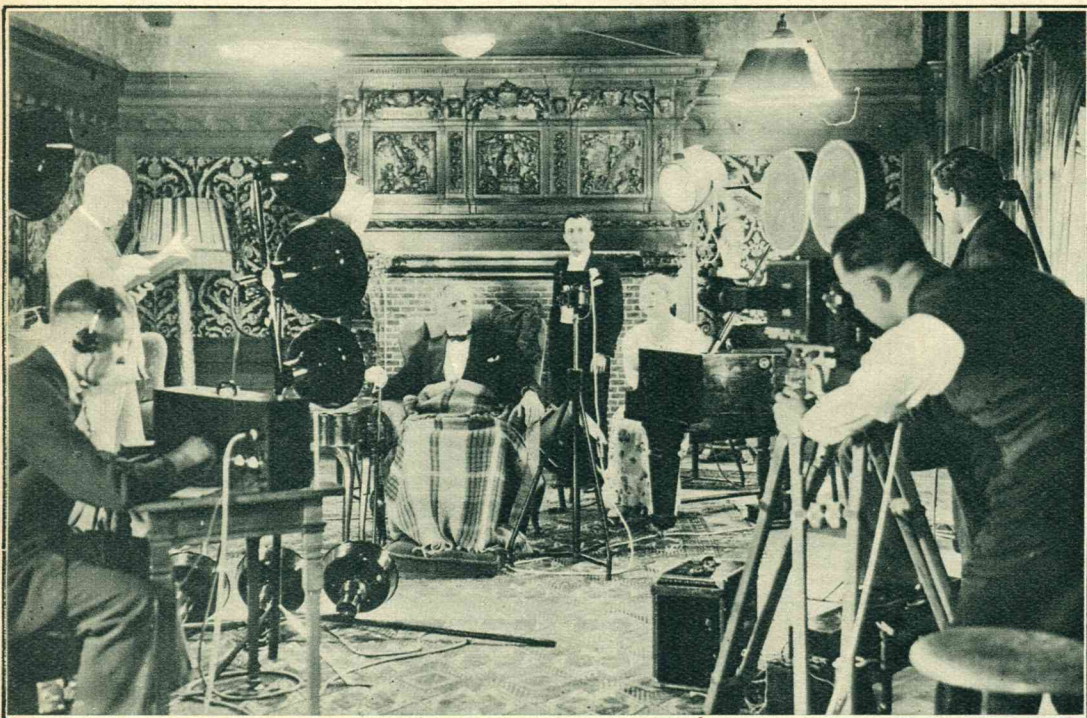

broeken, welke heel geschikt zijn bij de uitoefening van het oude visschersberoep, maar nog al vreemd staan voor een ambachtsman.

Een serie exclusieve opnamen voor ons blad toont het leven in het schoolwereldje van Edam, waarvan voor het slagen in het leven in de groote wereld zooveel afhangt.

Schoonheid, die verdwijnen moet.

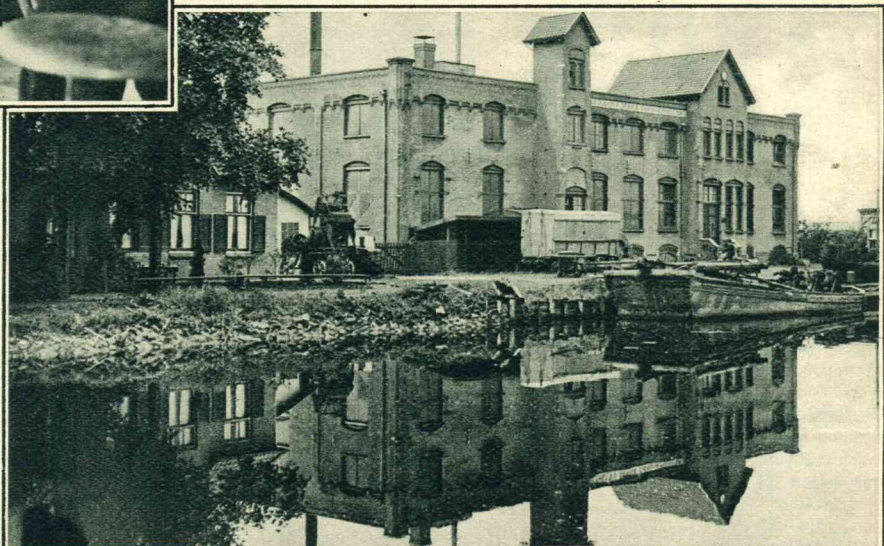
Mej. Wittop-Koning, de bekende directrice der Nieuwe Huishoudschool aan de Gabriël Metsustraat te Amsterdam, te midden van haar vriendinnen en leerlingen, ter gelegenheid van de herdenking van 't feit dat zij 40 jaar geleden haar diploma in koken en voedingsleer behaalde.

In onze publieke telefoons kunnen men nu telefoongidsen aantreffen, waarvan de gebruiksaanwijzing niet alleen in 't Hollandsch, Fransch, Engelsch en Duitsch is aangegeven, maar ook in het Esperanto.

We geven hierboven een regiefoto van de eerste Nederlandsche geluids-speelfilm, onder leiding van den heer Joh. Gildemeijer opgenomen door Triotone-film, Den Haag, in het Koloniaal Instituut te Amsterdam. De medewerkende artisten op onze foto zijn Mevr. Betty v. d. Bosch Schmidt, Joh. Gobau en Marcel Barger.

Op de Nieuwe Oosterbegraafplaats is de bekende schermleeraar en sportsman Ch. L. Aerts onder groote belangstelling ter aarde besteld. De heer C. Persijn uit Brussel, sprekend namens de Académie d'Armes de Belgique, en namens de Internat. Federatie van Schermmeesters, van welke beide de overledene lid was.

In het voormalige fabrieksgebouw der N.V. „Oranje” aan de Duivendrechtse Kade zal een nieuwe Nederlandsche geluidsfilmindustrie worden gevestigd.

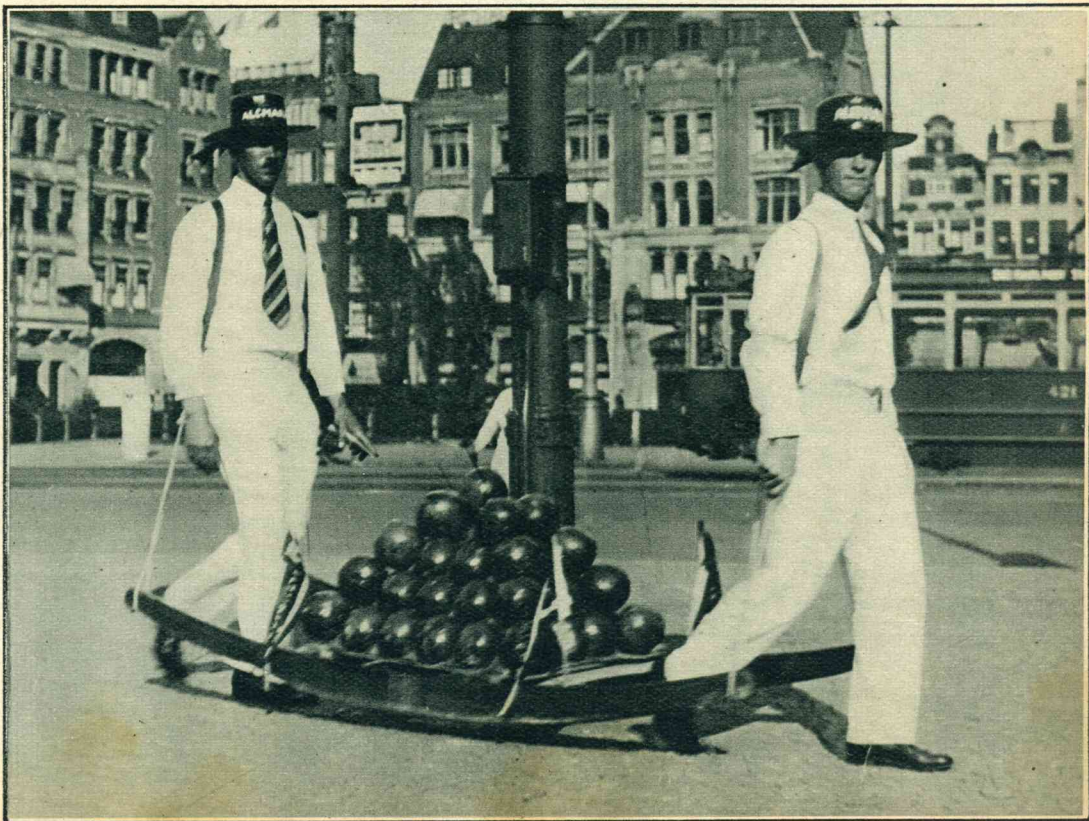

Amsterdamsch Foto-nieuws

Alkmaarsche kaasdragers in gilde-kleding op bezoek in de hoofdstad. Zelfs op reis blijken ze niet „zonder kaas” te kunnen.

Het politioneel onderzoek na de aanrijding op het Mercatorplein van drie personen door een auto, ten gevolge van verkeerd uitwijken.

Vanaf den vestingmuur.

BAROUD

Deze film „draait” in het verre Marokko, een exotische omgeving waar Rex Ingram, de regisseur, bijzonder verzet op is. Natuurlijk speelt het Vreemdelingen-legioen er 'n groote rol in en gevechten met de inboorlingen behoren tot de voornaamste attracties. De geschiedenis zelf bestaat in een conflict tusschen een schoone Oostersche en een Westerschen officier, waarbij ook de broeder van het meisje betrokken wordt, die uit louter haat tegen de blanken een bandieten-

Hoe men in het Oosten een lastigen koopman aan de deur verwijdt.

Getraliede liefde.

hoofdman in den arm neemt, om het verliefde obstakel uit den weg te ruimen, wat natuurlijk niet lukt. Integendeel, hij krijgt juist den kogel die voor den officier bestemd was. De film is erg spannend, bezit vele goede opnamen en geeft een niet onaardigen blik in de nog steeds bestaande Oostersche zeden en gewoonten. Eigenaresse is Fim-Film Amsterdam.

De Arabische roovers in aantocht.

Licht, lucht en zon!

en daarbij

NIVEA
of **NIVEA-OLIE**

Wrijft U zich vóór elk lucht- en zonnebad goed met Nivea of Nivea-Olie in. Uw huid wordt dan mooi bruin en men bewondert U om Uw frisch, gezond uiterlijk. Bovendien doen Nivea en Nivea-Olie het zonnebrandgevaar verminderen.

Maar nooit met een nat lichaam een zonnebad nemen. Nivea werkt bij hitte aangenaam verkoelend. Nivea-Olie beschermt tegen te sterke afkoeling bij triestig weer. Beide bevorderen zij het bruin worden der huid, zelfs bij bewolkte lucht.

Niet te vervangen, niet na te maken! Nivea en Nivea-Olie danken hun geheel aparte werking aan het Eucerit, dat aan het huidvet verwant is en in geen ander huidverzorgingsmiddel ter wereld voorkomt.

Nivea:
in doozen van 20-90 Ct.
in tuben van 35 en 55 Ct.
Nivea-Olie:
in flesschen 75 en 120 Ct.

BEIERSDORF N. V.
Sarphatikade 3, AMSTERDAM-C.

Het nichtje, dat logeeren kwam.

HET MYSTERIE VAN DE MEDUSA

door
William Atcock

De Medusa, een luxe-motorjacht, was het eigendom van George Atkinson, een millionaire, die tijdens de prohibitiewetten schatten had verdiend aan den clandestinen import van Engelsche spiritualiën. Het jacht hoorde thuis in Savannah, aan Florida's lachende Oostkust. Het was in Februari voorzien van nieuwe Dieselmotoren, waarmee de snelheid kon worden opgevoerd tot zestien knopen per uur.

De vaste bemanning van de Medusa telde vijf beproefde zeelieden, die allen een actief aandeel hadden genomen aan Atkinson's verboden bedrijf. In den morgen van den eersten Maart verliet de Medusa de haven van Savannah. Bill Hayes, de gezagvoerder, had opdracht een tocht te maken langs de kust, teneinde de motoren te beproeven. Gasten waren er niet aan boord.

Als een dartelee meeuw dook de Medusa haar kop in de golven van den Atlantischen Oceaan. Het was ideaal weer voor zoo'n tocht, er stond een licht briesje, maar de hemel was onbewolkt. Een aantal belangstellenden waren getuige van het vertrek. Zij zagen de Medusa een stijf Zuidelijken koers kiezen en na een half uur was het jacht uit het gezicht verdwenen.

Om één uur in den middag vingen zoowel Atkinson als de kustwacht een radiogram van de Medusa op. „Alles gaat prachtig, de motoren functioneeren onberispelijk. Hayes. Medusa.”

Het volgende radiogram verwekte echter de grootste ontsteltenis. Het werd om zeven uur in den avond opgenomen, even na het invallen van de duisternis.

„S.O.S. wij beginnen te zinken. Bevinden ons 82° W.L. 30° 3' N.B. Hayes. Medusa.”

Atkinson reed in een dollen ren naar het verblijf van de kustwacht. Hij was bleek en zijn oogen waren een paar groote vraagteekens. In de seinkamer vond hij den havenmeester en den marconist. Juist bij zijn binnentreden begon de sounder opnieuw te klikken.

„S.O.S. N. C. Kunnen het nog een kwartier uithouden. Gaan dan in de booten. Hayes. Medusa.”

De havenmeester keek den millionaire somber aan. „Het jacht is verloren, mister Atkinson. Ik heb reeds order gegeven om de reddingsboot te zenden. 't Is bijna windstil, de bemanning kan het in de booten wel eenige uren uithouden.”

Atkinson gaf er geen antwoord op, maar wendde zich tot den marconist.

„Roep hen op en vraag hun wat er gebeurd is,” beval hij kort.

Nog voor de ander de hand aan den seinsleutel had gelegd, klikte de sounder. „Medusa. Houd moed, snellen u ter hulp. s.s. Alceron.”

Er ging een zucht van verlichting op. Alleen het strakke gelaat van Atkinson ontspande zich niet.

„De Alceron is op weg naar Savannah,” merkte de marconist op. „Het schip is vanmiddag afgezeind van de Bahama-eilanden.”

„Maar het heeft vergeten zijn plaats te bepalen, het kan evengoed honderd als drie mijlen van de Medusa verwijderd zijn,” gaf de havenmeester ten antwoord.

Atkinson scheen eindelijk tot zichzelf te komen. „Ik begrijp die ezels niet,” viel hij nijdig uit. „Wat doen zij zoo laat in den avond op die hoogte? Zij bevinden zich nog 80 mijl uit de kust en 175 mijl van Savannah verwijderd. 'k Heb Hayes last gegeven onder de kust te blijven. Om uiterlijk acht uur moest hij thuis zijn. Die kerels moeten gek geworden zijn.”

„Een raadsel,” mompelde de havenmeester verbaasd.

„Het eerste raadsel,” barstte Atkinson los. „Het tweede raadsel is, hoe de Medusa vergaan kan zijn. Het jacht is volkomen zeewaardig en het is windstil weer. Van klippen is op die hoogte geen sprake. Een schuit gaat toch maar niet vanzelf den grond in? Damn'd...”

Hij stampte driftig op den grond en wendde en keerde zich in de kleine seinkamer als een pas

gevangen vogel in een kooi. In de haven klonken twee korte stooten van een sirene.

„Daar vaart de reddingsboot uit,” merkte de havenmeester op.

Er volgde een half uur van gespannen stilte. Nadere berichten bleven uit. Atkinson kon zijn ongeduld eindelijk niet langer bedwingen.

„Roep de Alceron even op en vraag hoe ver zij nog van de plaats van de ramp verwijderd is,” verzocht de marconist.

De oproep trilde door den aether en bijna onmiddellijk kwam het antwoord binnen.

„Kustwacht Savannah. Zijn reeds op de aangegeven hoogte. De Medusa is vergaan. Hebben een doode gevonden in zwemvest, een omgeslagen sloep en eenige losse dekdeelen. Stoomen naar Savannah op. Alceron.”

En onmiddellijk daarop volgde: „Aan allen. Medusa verloren, hulp hoeft niet meer geboden te worden. Gezagvoerder Alceron.”

Het was het gebruikelijke bericht aan de schepen, die op het S.O.S. van de Medusa hun koers gewijzigd hadden om ter hulp te komen.

„Een ramp,” verbrak de havenmeester het sombere zwijgen. „Een omgeslagen sloep, dat betekent vijf dooden.”

Atkinson had zich blijkbaar tot nu toe het meest om het verlies van zijn prachtig jacht bekommerd. Maar thans scheen hij toch onder den indruk van het verlies van vijf menschenlevens. Hij blikte verslagen in het rond en keek eindelijk den havenmeester aan.

„Zij hadden zwemvesten, wellicht zijn de anderen afgedreven. Er is nog een kans dat de reddingsboot hen vindt,” merkte hij op.

De anderen knikten flauw, zij deelden de hoop van den millionaire niet meer, nadat de Alceron vergeefs gezocht had. Atkinson verliet met een korten groet de seinkamer en begaf zich terneergeslagen naar huis.

Het nieuws van het vergaan van de Medusa verspreidde zich intusschen als een loopend vuurtje door de stad. Het maakte slechts korten tijd indruk en veel verslagenheid bracht het niet teweeg. Bill Hayes en zijn gezellen waren zeer bekwame zeelieden, maar dat was dan ook het eenig goede dat de bevolking van Savannah in hen waardeerde.

Overigens gingen zij door voor een soort zee-schuimers, die in den tijd van de prohibitie nimmer gearzeld hadden, de politie met de revolver in de vuist tegemoet te treden. Voor velen was hun dood zelfs een opluchting. Voor iedereen was het echter een raadsel, hoe de Medusa onder zulke weersomstandigheden kon zijn vergaan.

Nieuwsgierig wachtte men nadere berichten van de Alceron af. Het schip liep tegen zes uur in den morgen de haven van Savannah binnen. Atkinson liet zich, vergezeld van een scheepvaart-inspecteur, onmiddellijk aan boord brengen. De gezagvoerder ontving hen op de brug. Zijn verslag hulde het vergaan van de Medusa in een nog geheimzinniger waas.

„Ik bevond mij bij het ontvangen van het S.O.S.-bericht op nauwelijks drie mijl van de plaats van de ramp,” ving hij aan. „Vergissen kon ik mij niet, want ik bepaalde onmiddellijk positie. Dien afstand legde ik in acht minuten af. De Medusa had gezeind dat zij het nog een kwartier kon uithouden, dus verwachtte ik het schip drijvende te vinden.”

„U zag lichten van verre?” viel de inspecteur hem in de rede.

„Neen, geen lichtje, zelfs geen sloeplantaarn, sir. Alles was donker. Er stond geen wind en de waterspiegel was effen als een regenplasje. Ik liet drie booten strijken en gaf bevel den omtrek af te zoeken. Nauwelijks vijf minuten later riep men ons toe, dat men een sloep gevonden had. Zij was afkomstig van de Medusa, zij ligt op de voorplecht. En bijna tegelijk kwam de marconist mij een radiogram brengen.”

De gezagvoerder haalde een papier te voorschijn en reikte het aan Atkinson toe. Halffluid las deze het door.

„Wij kunnen het niet meer houden. Gaan in de

booten. Breng ons hulp. Positie bekend, Hayes. Medusa.”

De inspecteur hapte naar lucht van verbazing. „Krankzinnigenwerk, absoluut onbegrijpelijk,” hakte hij.

De gezagvoerder knikte. „Ik bevond mij precies op de aangeduide plaats van de ramp. Ik vond een sloep en maakte daaruit op dat de Medusa reeds vergaan was. En op hetzelfde oogenblik ontving ik een telegram dat de bemanning in de boot ging.”

De kapitein trommelde zenuwachtig op de kaartentafel. „Ik vond een verklaring,” ging hij voort. „De gezagvoerder van de Medusa moest zich in zijn positie hebben vergist. Het schip moest in de nabijheid zijn en daarom besloot ik op te stoomen. Wij voeren in een wijden cirkel en belichtten den geheelen omtrek. Maar wij vonden geen Medusa, alleen een doode met een zwemvest van het jacht en eenig wrakhout...”

Atkinson en de inspecteur keken hem verbijssterd aan. De gezagvoerder knikte.

„Dat is de toedracht der feiten, sir. De Medusa moet in het donker onder onze oogen zijn vergaan. De bemanning heeft onze lichten gezien en toch hebben wij geen kreet gehoord. Het is een mysterie, maar ginds ligt de doode, die de feiten bevestigt...”

Atkinson verliet de brug. Op de voorplecht lag een lichaam uitgestrekt. Atkinson lichtte het zeil op en blikte den ongelukkige in het gelaat. Hij herkende den hulpmonteur, die in opdracht der motorenfabriek de proefreis had meegemaakt. Zijn hoofd was zwaar beschadigd, juist alsof hij van een groote hoogte op straat was neergevallen. Vermoedelijk was hij bekneld geraakt tusschen de neergelaten sloep en het schip.

Atkinson bekeek de sloep en de andere opgevischte voorwerpen. Hij herkende ze stuk voor stuk als losse dekdeelen van de Medusa. Hij stond de raadselachtige schipbreuk nog met de anderen te bespreken, toen de reddingsboot binnenliep.

Zij bracht nog meer voorwerpen van het jacht aan: een presenning, roerriemen en een klauwhandspaak. En ten slotte rapporteerde de schipper, dat hij op de plaats van de ramp groote hoeveelheden olie en benzine drijvende had gevonden.

Aan het bestaan van het mysterie viel niet langer meer te twijfelen: de Medusa was door een onverklaarbare oorzaak vergaan. De bemanning van de Alceron was er op de plaats zelf getuige van geweest en toch had niemand iets van de ramp gemerkt....

Het mysterie van de Medusa hield de gemoeiden een week lang bezig. Scheepvaartdeskundigen wierpen honderd en een veronderstellingen op, maar een bevredigende verklaring vond niemand. Langzamerhand verminderde de belangstelling en eindelijk, twee weken na de ramp, waren Bill Hayes en zijn mannen door Savannah vergeten.

Atkinson bezat buiten Savannah een prachtig landgoed. Hij was een self-made man van obscure afkomst, die zijn vermogen had bijeengegaard in het duistere labyrint van misdrijf en corruptie. Hij was niet slechter dan de doorsnee Amerikaansche millionaire van dezen tijd en in sommige opzichten zelfs beter dan zij, omdat hij groote sommen besteedde aan liefdadigheid en cultureele verheffing van het volk.

Sinds de drankwetten waren ingetrokken leefde hij uitsluitend voor zijn genoegen. Hij was nog maar kort gehuwd met een jonge, mooie vrouw van eenvoudige afkomst, die in zijn dienst was geweest als marconiste. Hij vereerde haar afgodisch en voorkwam de minste van haar verlangens.

Op een avond in het laatst van Maart, een maand na den ondergang van de Medusa, verliet mrs. Atkinson tegen middernacht den schouwburg. Zij stapte in den wachtenden auto, die in snelle vaart de stad verliet en den weg naar het landgoed inreed. Halverwege zag de chauffeur dwars over den weg een auto geplaatst. Bij het scherpe licht

van de koplantaarns bespeurde hij, dat de wagen verongelukt was. Slechts half gerustgesteld, altijd bedacht op een mogelijke overval, stopte hij. Uit voorzorg nam hij zijn browning ter hand en verliet de cabine.

Op den weg stond een taxi-chauffeur. Er was niemand anders te bekennen en niets wees op eenig gevaar.

„Wat is er gebeurd?” informeerde de chauffeur.

„Lekke band, een boom en een vernielde motor,” antwoordde de ander laconiek. „Als je me even wilt helpen het gevalletje opzij te zetten, kan je gemakkelijk passeeren.”

De chauffeur stak gerustgesteld de revolver weg. Hij liep om den vernielden auto heen en werd tegelijk bij de keel gegrepen. Voor hij zich verweren kon, kreeg hij een hevigen slag op het hoofd. Hij zakte ineem zonder een kik en bleef bewegingloos liggen. Eerst een uur later ontwaakte hij. Hij staarde in het van angst vertrokken gelaat van Atkinson. Naast hem knielde een dokter en in de nabijheid speurde een vijftal politieambten naar sporen op den grond.

„Wat is er gebeurd, Mat?” vroeg de millionaire schor.

De chauffeur gaf met zwakke stem een verslag van wat hem overkomen was. Atkinson keek ontzet van den dokter naar den inspecteur van den Veiligheidsdienst.

„Ontvoerd,” zei hij heesch.

De inspecteur knikte en stelde den gewonden chauffeur eenige vragen. Uit wat hij vernam liet zich de toedracht van de misdaad gemakkelijk reconstrueeren.

Onbekende misdadigers hadden een waardeloozen auto tegen een boom gereden om den weg te versperren. Zij waren vermoedelijk op de hoogte geweest van het feit, dat mrs. Atkinson gewoon was Donderdagsavonds den schouwburg te bezoeken. Zij hadden den chauffeur onschadelijk gemaakt en mrs. Atkinson in haar eigen auto ontvoerd. Waarheen viel niet moeilijk te raden, de sporen van de autobanden waren honderd meter verder nog zichtbaar op het wegvak naar Albany...

„Hen achterna!” gebod Atkinson met een gebroken stem. „Zij hebben slechts een uur voorsprong en de sporen zijn nog versch.”

Hij liet den chauffeur aan den dokter over en nam achter het stuur van zijn auto plaats. Het angstzweet parelde hem op het voorhoofd en het stuurrad schokte onder den druk van zijn bevende handen. De inspecteur nam naast hem plaats en met de koplichten scherp op het wegvak gericht, reden zij weg.

De sporen van de Michelinbanden waren duidelijk zichtbaar op den vochtig uitgeslagen grond. Niemand sprak een woord. Atkinson kreunde nu en dan en de inspecteur wijdde al zijn aandacht aan den weg. In matige vaart reden zij een uur lang voort, totdat zich plotseling een donker voorwerp in het licht van de lantaarns afteekende.

„Stop!” waarschuwde de inspecteur.

Atkinson remde. Bij het licht van de schijnwerpers herkende hij den auto van zijn vrouw, die aan den kant van den weg naar Albany stond. Met een schorren uitroep sprong hij uit de cabine. De lichten van den gevonden auto waren gedoofd en er was geen levende ziel in den omtrek te bekennen.

De inspecteur rukte het portier open. Er kwam hem een bedwelmende lucht van chloroform tegemoet, die hem even deed terugdeinzen. Atkinson ontstak zijn zaklantaarn. In den auto lagen slechts een bont en een zakdoek....

„Bedwelmd en ontvoerd.... bedwelmd en ontvoerd....” herhaalde hij verwezen. Alsof een veer hem bewoog, maakte hij plotseling een lichtsprong. Zijn tanden knarsten op elkander en zijn vuisten balden zich.

„Wij moeten haar vinden!” viel hij grimmig uit. „Tienduizend dollar voor hem die een aanwijzing verschaft! En wee den beul, die haar ook maar het minste kwaad heeft gedaan!...”

Hij was buiten zichzelf van woede en beet zich de lippen tot bloedens toe. De inspecteur liep diep gebukt over den weg. Er waren sporen van voetstappen van drie of hoogstens vier mannen. Er viel uit af te leiden dat mrs. Atkinson gedragen was. De sporen verloren zich in het land, dat rechts lag van den weg naar Atlanta.

De inspecteur keerde naar den auto terug. Atkin-

son liep kreunend en vloekend op en neer. In zijn oogen lag een wilde blik.

„En, inspecteur?” vroeg hij met schorre stem.

„We zullen verder gaan, mister Atkinson,” antwoordde de politieambtenaar. „Ik zal loopend gaan en u volgt me met den auto. Het is mogelijk dat we de sporen op den weg terugvinden en...”

„En in dien tijd onttrekken die beulen zich aan onze wraak,” viel Atkinson woedend uit.

De inspecteur kalmeerde hem. „We hebben met geslepen boeven te doen, we zullen met overleg te werk moeten gaan om iets te bereiken,” sprak hij. „U moet uw ongeduld bedwingen, sir. Mistress Atkinson loopt niet het minste gevaar, durf ik beweren. Haar ontvoorders hebben alleen belang bij een levend en niet bij een dood slachtoffer.”

Atkinson nam brommend in de cabine plaats. Met toenemende wanhoop volgde hij den inspecteur een uur lang over den weg. De sporen keerden niet terug en eindelijk gaf de politieambtenaar den speurtocht op.

„We zullen het onderzoek morgen in een andere richting voortzetten, mister Atkinson,” sprak hij. „Het is nutteloos thans verder te zoeken. We hebben meer heil te verwachten van onzen draadlozen omroep, het is raadzaam naar Savannah terug te keeren.”

Atkinson gaf toe. Hij was gebroken en klampte zich vast aan de hoop, die de inspecteur hem ingegeven had. De auto reed naar Savannah terug en stopte voor het hoofdbureau van den Veiligheidsdienst. Hier werd de millionaire opnieuw teleurgesteld. Op geen van de inderhaast verzonden telegrammen om inlichtingen of aanwijzingen was nog antwoord ingekomen. Hij bleef tot in den morgen wachten en liet zich toen eindelijk door den dokter overreden naar huis terug te keeren. Na een kortstondige rust prikkelden zijn angst en zijn ongeduld hem tot een koortsachtige activiteit. Bijna alle belangrijke Amerikaansche bladen ontvingen dien morgen opdracht tot plaatsing van in het oog loopende advertenties, waarin een groote belooning werd uitgelooft voor hem, die inlichtingen verschafte omtrent het verblijf van mrs. Atkinson uit Savannah.

In weerwil van alle pogingen, die in het werk werden gesteld om mrs. Atkinson op het spoor te komen, bleef zij onvindbaar. Het had er allen schijn van, dat zij en haar ontvoorders door de aarde verzwolgen waren. Niemand kon eenige betrouwbare inlichting verschaffen en de aanwijzingen die de politie ontving, waren van niet de minste waarde.

Atkinson sleepte een gebroken leven voort. Op zijn publicaties, waarin hij het bedrag der belooning tot honderdduizend dollar had verhoogd, ontving hij bergen brieven, die telkens weer zijn hoop verlevendigden en die geen ander effect sorteerden, dan dat zij de politie op een dwaalspoor brachten.

Vijf weken na de ontvoering ving zijn eigen draadloos station, dat hem in den clandestienen handel in spiritualiën onschatbare diensten had bewezen, eindelijk een radiogram op, dat hem buiten zichzelf bracht van vreugde.

Het telegram werd hem gebracht door den marconist, die het hem met bevende stem voorlas: „Mrs. Atkinson is wel en groet haar man. Zij bericht dat haar ontvoorders bereid zijn haar uit te leveren tegen een losprijs van een half miljoen dollar, op voorwaarde, dat de politie zich uit de zaak terugtrekt. Antwoord wordt verwacht op een golf-lengte van 57 meter.”

Hij had ternaauwernood de beteekenis van het telegram begrepen, toen de inspecteur werd aange-diend, die het onderzoek in handen had. Hij toonde een gelijkkluidend radiogram, opgevangen door het officieele radiostation van Savannah en telefonisch aan hem doorgegeven.

„U denkt er toch zeker niet aan op die onzinnige voorwaarden in te gaan?” harstte hij los.

De millionaire keek hem vastbesloten aan. „Ik denk er juist wel aan,” antwoordde hij gedicteerd. „Het leven van mijn vrouw is me meer waard dan een half miljoen. Ik trek mijn aanklacht wegens ontvoering in, inspecteur.”

„U is dwaas!” viel de ander buiten zichzelf uit. „Geef me drie etmalen den tijd en ik lok de misdadigers in een val.”

„Nooit!” antwoordde Atkinson barsch. „Als ik hun mijn woord geef, zal ik het houden. Blijft

u er liever buiten, mijn vrouw is me meer waard dan de bestraffing van de misdadigers.”

Inspecteur Braddy werd woedend. Hij had vijf weken aan zijn nasporingen besteed en de draad, die hem nu eindelijk in handen was gegeven, werd hem opzettelijk afgesneden.

„’t Is goed, mister Atkinson,” voer hij driftig uit. „Ik zal mijn voorposten terugtrekken, maar u kunt me niet beletten zelf op post te blijven. Ik zal mijn oogen openhouden en u vrij spel geven tot na die verwenschte transactie. Maar als ik dan de kans krijg, grijp ik onmiddellijk in.”

Atkinson grijnsde. „U mag die kerels aan den hoogsten boom hangen, maar ik wil eerst mijn vrouw in mijn armen hebben,” antwoordde hij.

Braddy ging woedend heen. Vanuit zijn bureau gaf hij alle officieele radiostations code-orders, om hem met de ontvangen en verzonden particuliere radioberichten op de hoogte te houden. Zoo spon hij een net over de geheele Vereenigde Staten heen.

Het resultaat liet zich niet lang wachten. Reeds een uur later ontving hij telefonisch het volgende radiogram, verzonden door mr. Atkinson op een golflengte van 57 m.

„Van Atkinson aan mrs. Atkinson. Verheugd iets van u te vernemen. Groet u hartelijk en hoop op spoedig weerzien. Aan voorwaarde voldaan, klacht ingetrokken en ben bereid half miljoen dollar te betalen. Bepaal tijd en plaats. Indien voor uw veiligheid geboden, bereid op neutraal grondgebied uit te wisselen. Antwoord spoedig. Atkinson.”

„Zoo’n verdraaide ezel,” schold Braddy. „Alleen uit angst slaat hij me ook nog de laatste kans uit handen. Neutraal grondgebied; m’n hemel, wat een ezel!”

Hij kreeg niet veel tijd om zich aan zijn ontstemming over te geven. Reeds een half uur later kwam er een radiogram van de ontvoorders binnen. Het was het eerst opgevangen door de kustwacht van Savannah en onmiddellijk telefonisch doorgegeven.

„Atkinson, Savannah. Telegram ontvangen. Uitwisseling 17 April, twaalf uur ’s middags. Plaats samenkomst N.Z.O.W.-kruis. Snijpunt armen, nul, nul, nul. Contanten in duizend en vijfhonderd noten. Antwoord, groeten.”

Braddy keek op den kalender. Het was 5 April en dus zou de ontmoeting met de ontvoorders eerst over twaalf dagen plaats vinden. Waarom echter nog zoo lang gewacht? Wilden de ontvoorders Atkinson gelegenheid geven contanten los te maken? Of was de plaats van samenkomst zoo veraf gelegen?

Wat beteekende eigenlijk die geheimzinnige aanduiding? „N.Z.O.W.-kruis, snijpunt armen, nul, nul, nul?” Het was de plaats waar de ontvoorders Atkinson hoopten te ontmoeten, daar viel niet aan te twifelen. En het was even zeker dat die raadselachtige plaatsbepaling voor den millionaire verstaanbaar was, anders had men hem de plek wel nader aangeduid.

Braddy zat nog met gefronste wenkbrauwen over die puzzle na te denken, toen hem Atkinson’s antwoord alweer overhandigd werd.

„Van mr. Atkinson. Valt me zwaar zoo lang te wachten, doch begrijp het onvermijdelijke. Ga met alles accoord, vertrek morgen. Kan ik onderweg telegrafeeren? Groeten, tot weerziens.”

De inspecteur legde de puzzle voorloopig opzij. Met gespannen aandacht wachtte hij het bericht van de ontvoorders af. Tien minuten later reeds kreeg hij het onder de oogen.

„Atkinson, Savannah. Laatste telegram. Zullen u zestien April nadere aanwijzingen geven. Groeten van mrs. Atkinson.”

Braddy dacht een uur lang koortsachtig na. Hij begreep nog geen zier van de heele geschiedenis en hij verwenschte den angst en de kortzichtigheid van Atkinson, die de boeven bewust aan den wreken arm der gerechtigheid onttrok. Moe van opwindung zette hij zich voor zijn schrijftafel. Hij nam de puzzle opnieuw ter hand en herhaalde de woorden.

„N. Z. O. W.... damn’d: Noord, Zuid, Oost, West,” viel hem in.

Hij sprong op en ging weer zitten. Noord, Zuid, Oost, West, natuurlijk, dat moest het zijn.

„Kruis, snijpunt armen, nul, nul, nul,” las hij luid.

Hij teekende een kruis en zette de punt van het potlood op het snijpunt van de armen.

„Maar wat is nu nul, nul, nul?” mompelde hij geërgerd. Ingespannen nadenkend, plaatste hij drie nullen in de hoeken van de kruisarmen en trok links en rechts strepen op het papier. Hij verdraaide de woorden van achter naar voren, zonder er ook maar iets van te begrijpen.

Plotseling sprong hij op. „Nul, nul, nul... nul graden, nul minuten, nul seconden,” mompelde hij. Met wijd opengesperde oogen hield hij het denkbeeld vast. „Kruis, snijpunt armen... armen... armen... damn'd, lengte- en breedtegraad?”...

Braddy vloog naar de boekenkast. Hij greep een atlas en bestudeerde den lengte- en breedtegraad. Met een gevoel van triomf constateerde hij, dat hij de puzzle had opgelost. Het kruis duidde natuurlijk de windstreken aan. Het snijpunt van dat kruis zou de plaats van samenkomst zijn. En dat snijpunt was gelegen in het absolute nulpunt van lengte en breedte....

Met bevenden vinger zocht Braddy een globe na. En plotseling liet hij teleurgesteld de hand zakken; het absolute nulpunt lag onder de kust van Afrika, tweehonderd en zestig mijl Zuidelijk van de goudkust in de Golf van Guinea en ruim acht-en-veertig honderd mijlen van Savannah verwijderd. En in elk geval op een plaats, waar zijn wrekende arm de misdadigers niet bereiken kon.

Braddy begreep plotseling alles. Atkinson was met de navigatie op de hoogte en daarom had men hem zoo'n geheimzinnige aanduiding gegeven. Het lange tijdsverloop, voor de uitwisseling van mrs. Atkinson tegen 'n half miljoen dollars zou plaats vinden, was nu ook al geen raadsel meer. Een middelmatig snellopend schip had vanuit Savannah een dag of tien nodig om de afgesproken plaats te bereiken. Braddy zuchtte. Hij begreep dat hij achter het net vischte en met een verwensching aan het adres van de misdadigers besloot hij tenslotte de heele geschiedenis maar op haar beloop te laten.

Denzelfden avond werd een der Bermuda-eilanden, zevenhonderd mijl uit de Amerikaansche kust en ter hoogte van Kaap Hatteras gelegen, aangedaan door een motorjacht. Het was glanzend nieuw gelakt en genaamd Abraham Lincoln.

Dick Greytown, de vuurtorenwachter en eenige bewoner van het eiland, daalde nieuwsgierig van zijn hoogen post af. Hij ontving slechts eenmaal per maand bezoek van een gouvernementsvaartuig, dat hem levensmiddelen en wat kranten aanbracht en hij wilde deze welkome gelegenheid om een praatje te maken niet laten voorbijgaan.

Aan den rotsigen oever ontmoette hij een tweetal mannen. Zij zochten naar vogeleieren en schenen op het gezelschap van den wachter allesbehalve gesteld. Dick vernam slechts dat zij een eigenzinnigen millionaire aan boord hadden, die twee etmalen rust wilde nemen in volkomen afzondering.

Dick keerde teleurgesteld terug naar zijn post. De duisternis viel en na het ontsteken van het gaslicht daalde hij van zijn toren af en zette zich voor zijn huisje. De Abraham Lincoln lag ongeveer driehonderd meter voor hem. Aan boord bleef alles stil en tegen negen uur werden de lichten gedoofd.

De silhouet van het jacht teekende zich met fijne contouren tegen den helderen sterrenhemel af. Greytown bleef er lang naar staren, zoo lang dat zijn oogen er pijnlijk door werden aangedaan. Zijn oogleden vielen neer en hij zonk in een lichte sluimering.

De kou maakte hem wakker. Hij stond op en wierp nog een blik op het jacht. Er ging een licht aan en uit. Toen weer aan, toen weer uit. Het viel door een der patrijspoorten en het bleef nu eens langer, dan weer korter aan. Precies als lichtsignalen, dacht hij.

Het licht bleef aan- en uitgaan, lang, kort, lang, lang, kort, lang. Strepen en punten: kort, kort, lang, lang, lang....

Dick vormde er letters van.... „e.l.p.” Het stemde wonderlijk overeen met strepen en punten.

„M.a.b.e.l.”

Een korte rustpoos. Dick bleef geïnteresseerd naar die vreemde signalen staren.

„A.t.k.i.n.s.o.n.”

„Mabel Atkinson,” mompelde Dick verbaasd.

„M.e.d.u.s.a.”

„Medusa,” vertolkte Dick.

De laatste naam rukte een sluier voor zijn herinnering weg. De Medusa was ruim twee maanden geleden op een geheimzinnige wijze vergaan en Mabel Atkinson was de millionairsvrouw, die vijf weken geleden ontvoerd werd. Wat betekenden deze seinen?

Het licht achter de kleine patrijspoort bleef aan- en uitgaan.

„W.a.a.r.s.c.h.u.w.” Een korte rustpoos. „P.o.l.i.t.i.e.” Weer een pauze. Dick las de signalen af als de letters van een boek. „V.a.n. S.a.v.a.n.n.a.h. G.r.o.o.t.e. b.e.l.o.o.n.i.n.g. h.e.l.p. M.a.b.e.l. A.t.k.i.n.s.o.n.”

Dick Greytown kwam met een lichten kreet tot zichzelf. Hij was bleek van den schrik en emotie en strompelend bereikte hij de seinkamer. Hij herinnerde zich het code-verzoek van den Veiligheidsdienst van Savannah en in weinige oogenblikken tijds had hij een code-telegram opgesteld. Reeds een uur later had inspecteur Barry den tekst vertaald.

„Aan B. van de Bermuda-groep ligt het jacht Medusa, omgedoopt in Abraham Lincoln. Aan boord bevindt zich mrs. Atkinson uit Savannah. Het jacht blijft slechts nog een of twee etmalen hier. Vuurtorenwachter Bermuda.”

Barry geloofde aanvankelijk, dat hij met een krankzinnige te doen had. Maar het code-geheim liet geen twijfel over, of hij had met een man te doen, die al zijn zinnen bij elkaar had. Hij belde Atkinson op en den inspecteur van de scheepvaart, die het onderzoek voor het vergaan van de Medusa in handen had gehad.

Reeds een half uur later waren de heeren bijeen. Barry liet zich alle vergeten bijzonderheden van de schipbreuk nog eens verhalen. Zijn scherpzinnigheid vond weldra den weg in den doolhof van tegenstrijdige gegevens en feiten.

„De zaak is duidelijk,” zei hij beslist. „Het mysterie van de Medusa vindt zijn oorsprong in misdadig opzet. De bedoeling was, zich van een groot bedrag in contanten meester te maken....”

Heel droog voegde hij eraan toe: „Ik veronderstel, dat Bill Hayes en zijn gezellen niet zooveel meer verdienen, sinds mister Atkinson zijn zaken er heeft aangegeven. Zij beraamden een plan om mrs. Atkinson op te lichten. De veiligste schuilplaats was de Medusa. Vanuit zee konden zij vrij hun onderhandelingen voeren. Maar daarvoor was het noodig dat zij geheel en al meester waren van het jacht. En om dit doel te bereiken, ensceenderen zij een schipbreuk.”

Atkinson sprong op. „Onmogelijk!” viel hij

uit. „U vergeet den doode, het wrakhout, de sloep.”

Barry grijsde. Die grijs verried genoeg wraakzucht, om de anderen te doen ontstellen. „Een moord!” zei hij beslist. „Een moord! De monteur van de motorenfabriek zat hun in den weg. Zij hebben hem koelbloedig de hersens ingeslagen, de verwondingen wijzen er op. Vervolgens hebben zij hem met een zwemvest aan in zee geworpen, met de sloep en eenige losse deelen van het dek.”

„Ja maar.... ja maar.... hoe verklaart u die seinen dan?” hakkelde de scheepvaart-inspecteur verbijsterd.

„Een koud kunstje,” spotte Barry. „Op de aangegeven lengte en breedte hebben ze den doode en hun rommel in zee geworpen en hun S.O.S. uitgezonden. Daarna zijn ze met de grootste snelheid doorgevaren. Het sein van de Alceron, dat deze hen te hulp zou komen, hebben zij vermoedelijk wel opgevangen. Maar de Alceron vergat haar positie te seinen. Hadden zij geweten, dat het schip zoo dicht bij hen was, dan zouden zij zich vermoedelijk nog wel eens hebben bedacht, voor zij dit drama ensceenderen.”

Hij wendde zich met een koelen glimlach tot Atkinson. „U heeft uw aanklacht ingetrokken en ik heb mijn belofte gehouden: op uw aanwijzing wordt niemand vervolgd. Maar de arrestatie van moordenaars valt, tegen iedereen in, binnen mijn competentie. U zult het billijken, dat ik het Marine-etablisement verzoek even een torpedojager uit te zenden, dergelijke zeeschuimers vallen onder de internationale conventie tegen menschenroof en zeerooverij. Ik beloof u, dat ik alles zal doen om uw vrouw voor gewelddadigheden te beschermen.”

Atkinson verbleekte van schrik, maar Barry greep vastberaden naar de telefoon. Een half uur later reeds verliet de torpedo-jager U.S.A.V.T. 89 de oorlogshaven van Savannah. Op de voorplecht stond inspecteur Barry, die zich grinnikend de handen wreef.

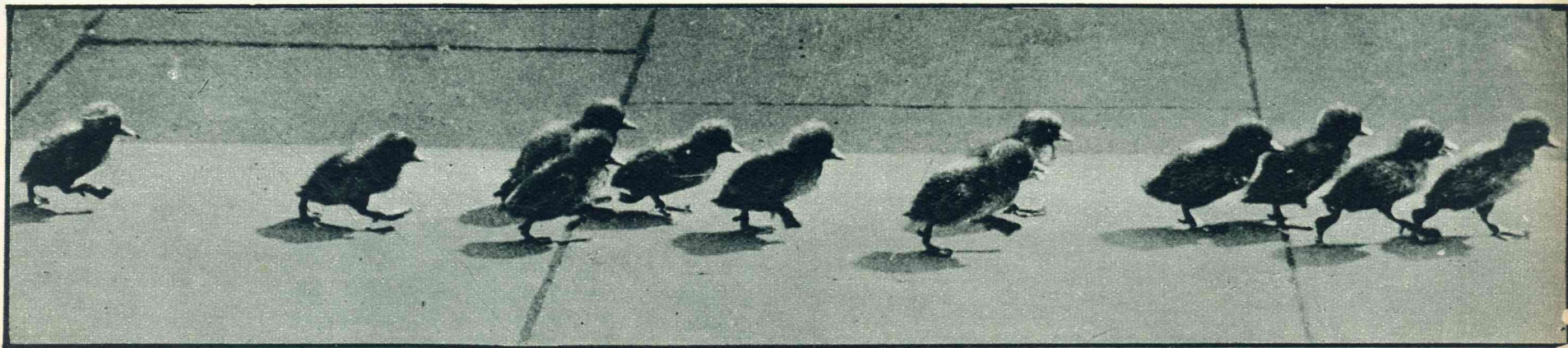
Een etmaal later, vijf uren voor de Abraham Lincoln zee zou kiezen naar de geheimzinnig aangeduide plaats van samenkomst, werd het jacht volkomen overrompeld door de bemanning van den torpedojager. De matrozen klommen met de revolver tusschen de tanden tegen den ankerketting op, maar zij ontmoetten niet den minsten tegenstand.

De bemanning van de Medusa lag in diepe rust en hun hutten waren zelfs niet gesloten. Doodelijk verschrikt gaven zij zich over. Bij het verhoor bleek, dat inspecteur Barry de aaneenschakeling van misdaden op de juiste wijze gereconstrueerd had; Bill Hayes en zijn mannen hadden zich willen verrijken met een fortuin en zich in Afrika of Europa willen vestigen.

Hayes was het meest onder den indruk. Doch toen hij van zijn grootste ontsteltenis bekomen was, kreeg de nieuwsgierigheid de overhand.

„U weet, dat ik niet tot de domste jongens behoor,” zei hij tot inspecteur Barry. „Wij hebben alles tot in de minste bijzonderheden geregeld en ik was overtuigd, dat onze opzet eenvoudig niet mislukken kon. Zou u mij eens willen zeggen, waaraan wij onze arrestatie te wijten hebben?”

Barry grinnikte. „Aan een heel kleine fout, Bill Hayes,” antwoordde hij. „Je vergat alleen maar, dat mistress Atkinson voor haar huwelijk telegrafiste was geweest en dus bekend was met het Morse-alphabet....”

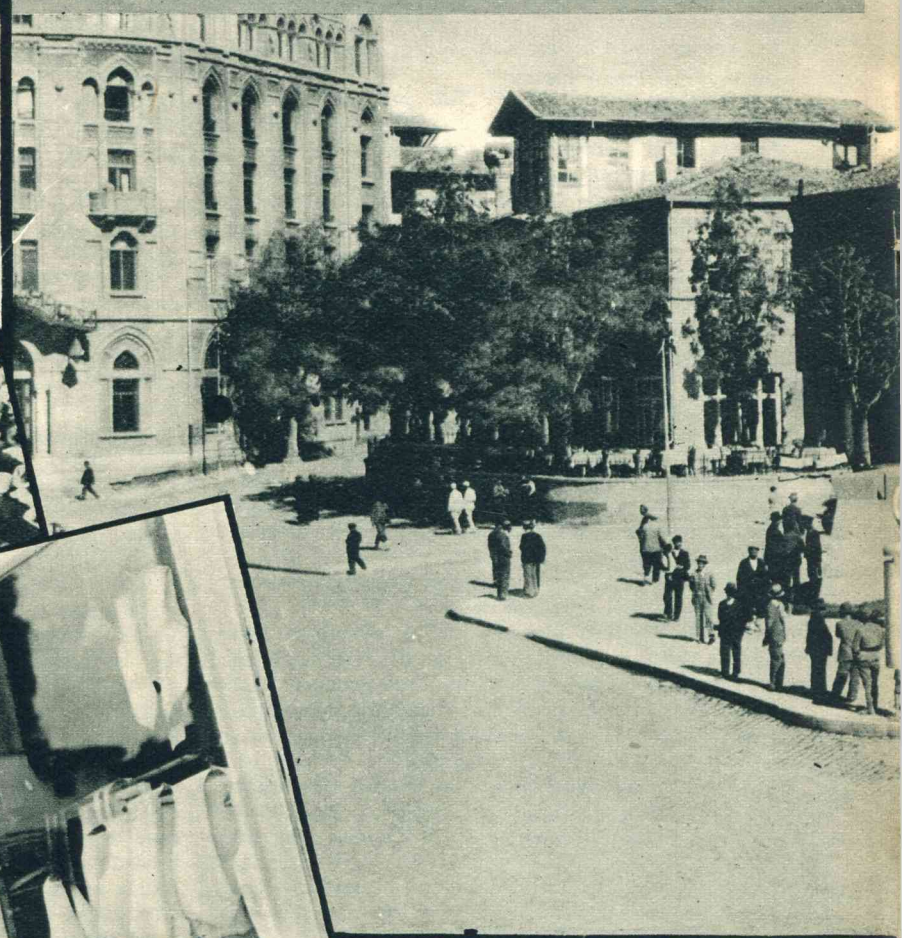

Op avontuur uit.

HET MODERNE TURKIJE

De moderne Turksche artillerie rijdt voorbij de tribune der gezanten van de vreemde mogendheden.

In de étalages als de groote dag op komst is.

De afgevaardigden verlaten het gebouw der „Groote Turksche Nationale Vergadering“ (Men lette op de Latijnsche letters in den gevel.)

De Britsche gezant, Sir George Clark, op weg naar de officiële receptie

I. EEN FEESTDAG IN ANGORA

De groote oorlog, die het beeld van de statenkaart van Europa zoo grondig wijzigde, was ook oorzaak, dat de reeds lang dreigende ineenstorting van het Turksche rijk een feit werd.

Waren de Turken in den Balkanoorlog van 1912 hun Europeesch grondgebied reeds grootendeels kwijtgeraakt, na den vrede van Sévres werd Arabië zelfstandig, kreeg Frankrijk het bestuur over Syrië, Engeland over Irak en Palestina, terwijl een groot deel van de Westkust van Klein-Azië werd toegewezen aan den ervijand Griekenland, zoodat ook Aziatisch Turkije geheel versnipperd werd. Na al deze vernederingen ontstond echter een nationalistische beweging onder leiding van Kemal Pascha, een officier van eenvoudige afkomst, die zich in den wereldoorlog door zijn dapperheid had onderscheiden.

Hij wist de Turken tot nieuwe krachtsinspanning te brengen, verdreef de gehate Grieken, zette den Sultan af en riep in 1923 de republiek uit.

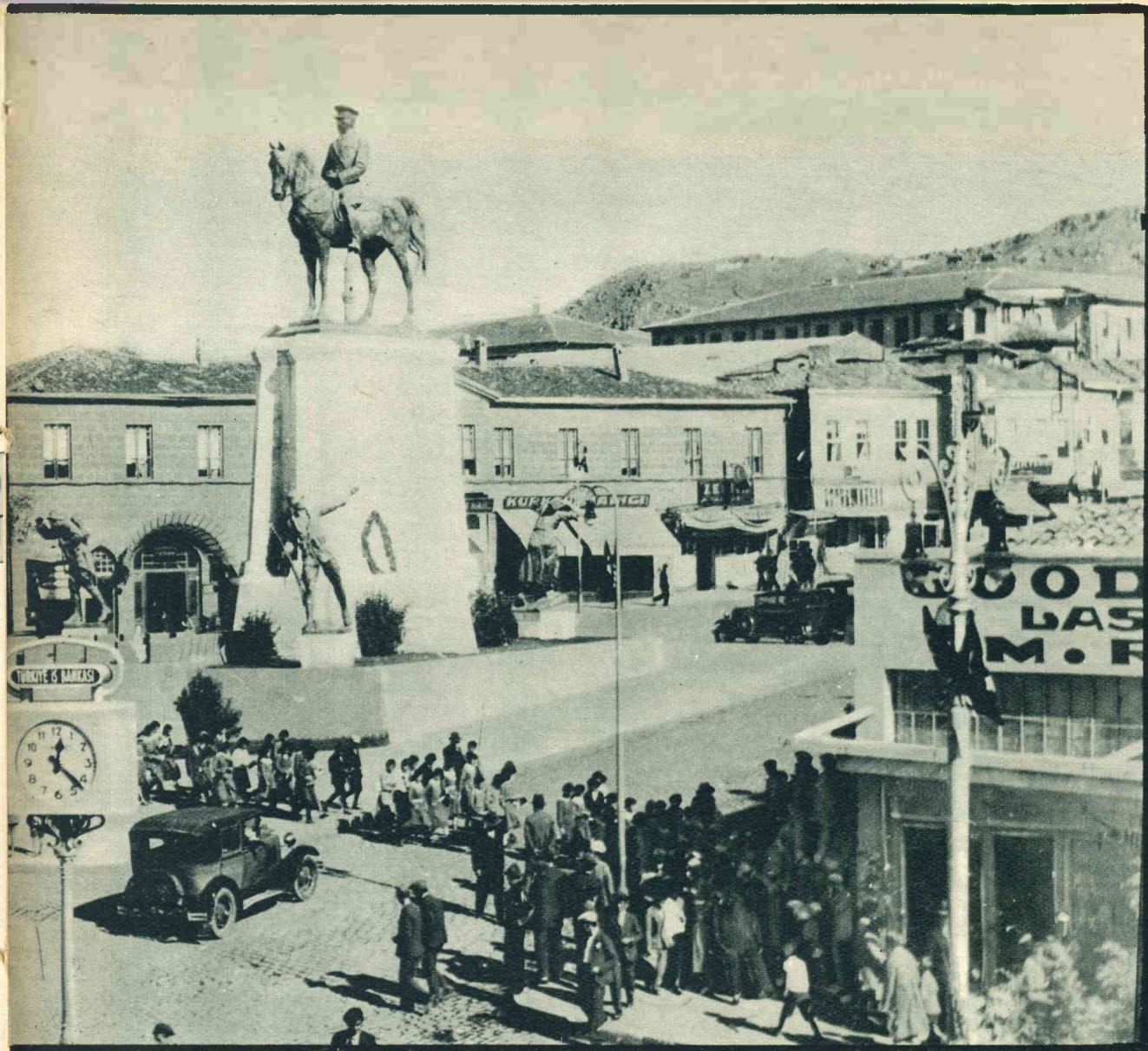
Angora, in het hart van Anatolië, werd de nieuwe hoofdstad van den jongen staat. Konstantinopel, waar de Turken in de minderheid zijn tegenover de vreemdelingen, verloor zijn uitverkoren positie. Kemal Pascha, die den titel van Ghazi (overwinnaar) ontving, heeft in tien jaren tijds groote hervormingen doorgevoerd.

De Mohammedaansche godsdienst is als staatsgodsdienst afgeschaft, het Latijnsche alfabet werd ingevoerd, de Turksche vrouw werd vrij verklaard, school en leger naar Europeeschen trant hervormd, kortom het gehele openbare leven onderging een absolute verandering, welke alleen wordt geëvenaard door de „gedaanteverwisseling“, die in het midden der vorige eeuw in Japan plaats greep.

Ook de Mokammedaansche priester verschijnt op den dag, dat de President ontvangt, in rok. Aan hem alleen is het dragen van den tulband (met witten doek omwonden fez) nog toegestaan.

Het centrum van de nieuwe Turksche hoofdstad Angora, in het midden een ruitersandbeeld van Kemal Pascha.

Onze medewerker, Kurt Lubinski, was de eerste Europeesche fotograaf, wien werd toegestaan in het gemoderniseerde Turkije foto's te maken. Wij hebben een greep uit zijn ervaringen gedaan en zullen in een viertal artikelen onze lezers voorlichten over de geweldige veranderingen, die in het oude Ottomaansche rijk hebben plaats gevonden, veranderingen, die, hoe consequent ook doorgevoerd, niet hebben kunnen verhinderen, dat hier en daar nog flarden van de oude zeden bewaard bleven. Nu dit jaar het 10-jarig bestaan van de republiek Turkije luisterrijk zal worden herdacht, zal onze foto-

serie ongetwijfeld aller belangstelling hebben.

Als Kemal Pascha, de bevrijder van Turkije, met een grootsche ontvangst in het Parlementsgebouw te Angora het officieele „seizoen” opent, komt ieder, die in het land een naam heeft, of wil maken, hem zijn opwachting maken. Dien dag blijkt, dat de fez, de oude hoofdbedekking der Turken, volledig heeft afgedaan, en dat ieder het bevel van den nieuwen heerscher, in

Een parlamentsafgevaardigde uit het oostelijk gedeelte des lands, die meent, dat de hooge hoed even verachterover gedragen moet worden als de fez.

Kemal Pascha, de president der Turksche republiek, bij een parade te Angora. Links van hem Ismet Pascha,

De „Bima“, de plaats waar de wetsrol wordt neergelegd en wordt voorgelezen, nadat zij uit de Ark is gehaald. (Hoog-Duitsche Synagoge).

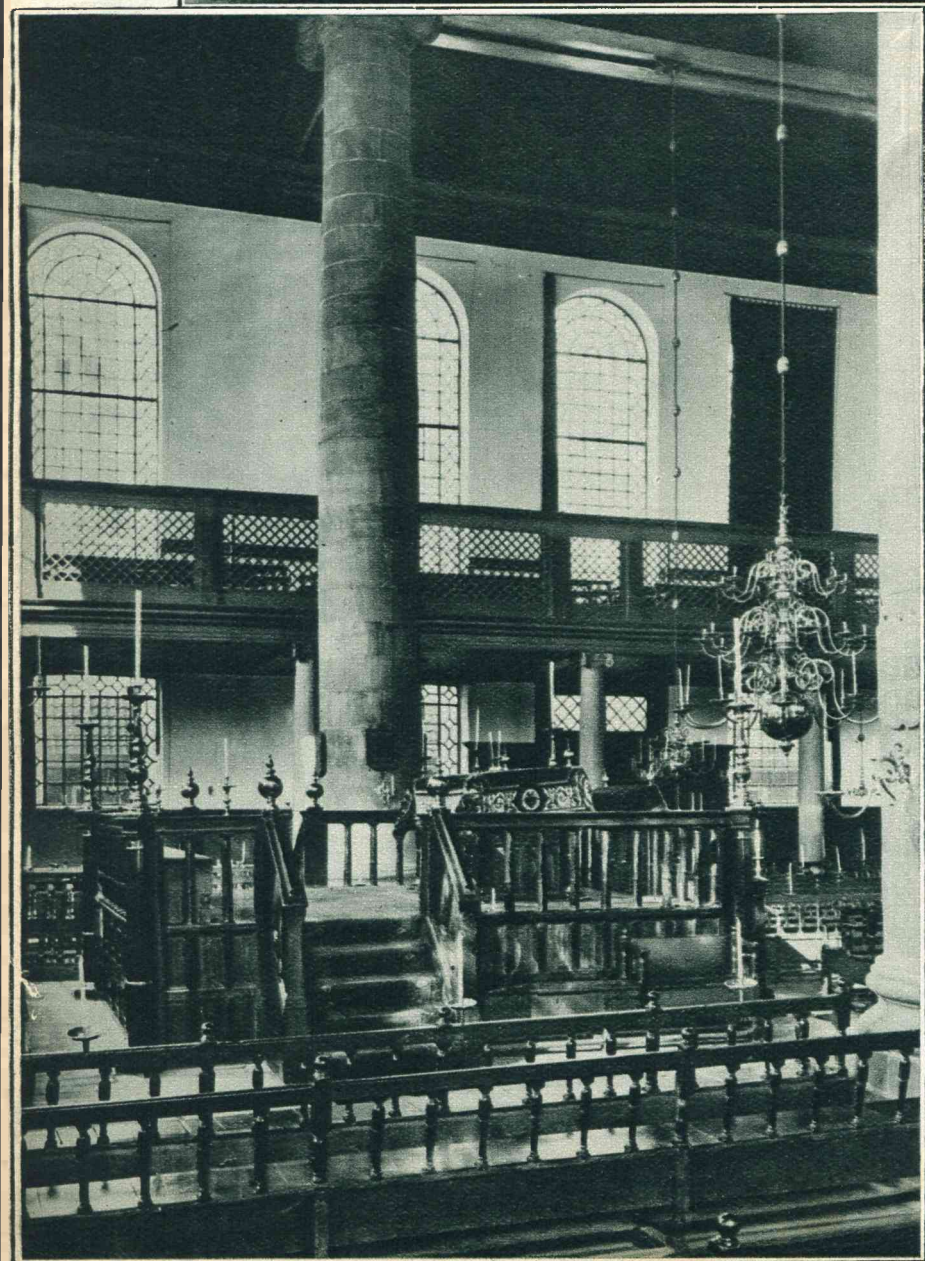
Joodsche Bedehuizen

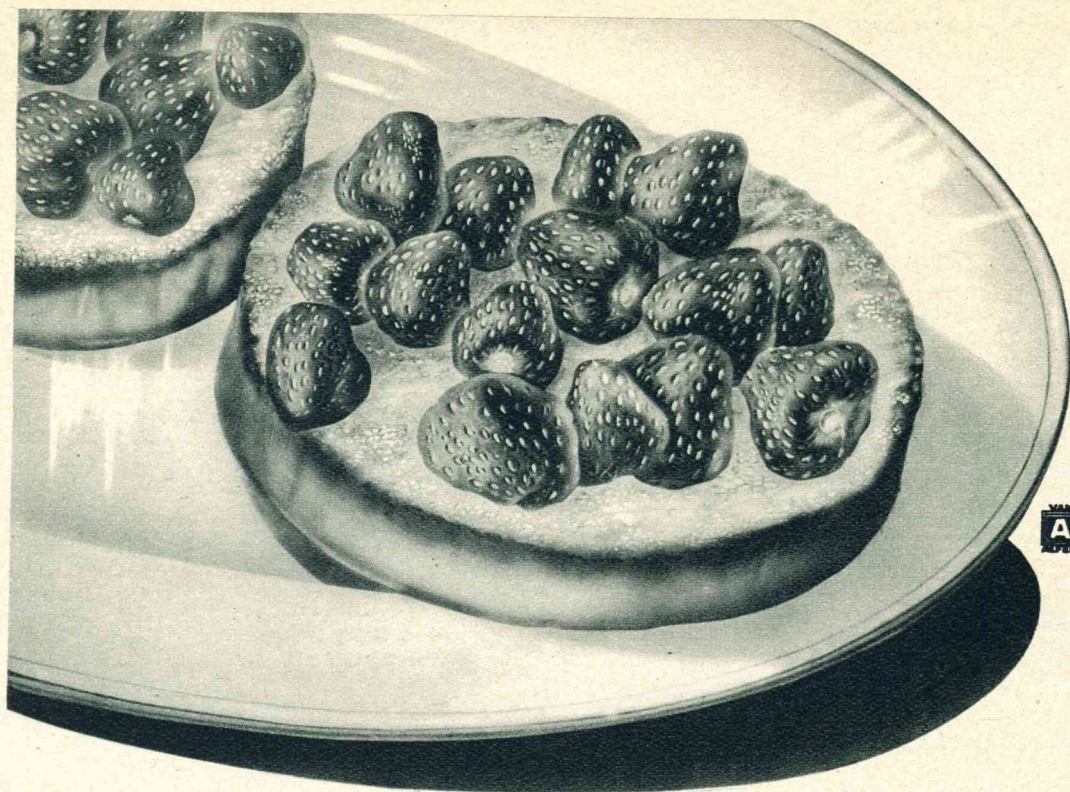
Op deze bladzijde vindt de lezer eenige fraaie stemmingskieken van een tweetal Joodsche Bedehuizen te Amsterdam, nl. van de Hoog-Duitsche Synagoge en van de Portugeesche Synagoge. De fotograaf is er voortreffelijk in geslaagd de sfeer binnen en buiten de gebouwen tot uitdrukking te brengen.

De ingang van de Portugeesche Synagoge.

Interieur van de Portugeesche Synagoge.

Aardbeien!

Nu kunt U „aan de smul" gaan!

Aardbeien op een Verkade's Beschuit! Dat moet U eens probeeren! Een tractatie! Dat komt, doordat Verkade's Beschuit zoo fijn van smaak is, zoo lekker bros en daarbij ook zoo voedzaam en lichtverteerbaar!

Als Moeder aardbeien koopt, roepen we thuis allemaal tegelijk: „Op Verkade's Beschuit, Moeder!"

VERKADE'S BESCHUIT

REGENBOOG

W Vraagt GRATIS onze monstercol-
O lectie aan, bevattende 800 kleuren
L in o.a. Zephir, Parc, Shetland,
Sport, Gezondheids-WOL enz.
voor kousen, sokken, jumpers,
babykleertjes, badpakken enz.
vanaf 12 ct. per 50 gram
Verkoop uitsl. aan particulieren
N.V. Amsterdamsch Verzendhuis van
Garens, Heerengracht 154 b, A'dam C.

Vreest

geen Examen

want er is een middel dat U kalm houdt en waardoor Uw geest helder blijft. Mijnhardt's Zenuwtabletten behoeden U voor zenuwachtigheid. Ze zijn verkrijgbaar in kokers van 75 ct. bij Apoth. en. Drogisten.

Levensverzekering-Mij. „HAARLEM"
Haarlem - Wilsonsplein 11 - Opgericht 1873

Sluit alle soorten Levens-, Pensioen-
en Volksverzekeringen

H&C Complet

f150.-

U koopt het voordeligst
DIRECT VAN DE FABRIEK

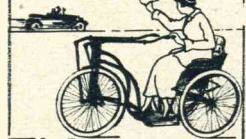
De betere RADIO levert U HEES & Co.
Schitterende toestellen met in-
gebouwde electro-dyn. luidsprekers.
Selectiviteit regelbaar naar verkiezing

Een groot succes is ook ons
H & C COMPLET met console
en ingebouwde luidspreker... **f150.-**

Vraagt catalogus No. 93

N.V. HEES & Co. - HAARLEM
KRUISSTRAAT 33

M. Oostwoud
Francher

Zickenwagens-
Invalidenrijwielen
OOK MET HULPMOTOR OF ELECTROVOORTREKING

Show room: Amsterdam, Overtoom 73

Doelmatige publicatie

van uw zakennieuws

is van groot belang

voor uw onderneming

Aambeien

Vraagt Uwen apotheker of drogist
uitsluitend naar 't sedert 25 jaar
onovertroffen preparaat:

GOEDECKE
Anusol

In roode doosjes met loodje.
Al het andere wijze men af.

Prijs per doos f 1.25 en f 2.—

Gen.-Vertegenwoordiger voor Nederland:
OSKAR KOCH
Valeriusstraat 36, Amsterdam - Tel. 26496

Koopt geadverteerde artikelen!

Sauve qui peut

U wint een veldslag met 45 cent

Sauve qui peut

dat is Fransch en beteekent
in goed Hollandsch:

Maak dat je weg komt

Daar komen de Trannosan troepen. Zij werken zonder bloedvergieten, zonder messen, scharen of dergelijken, maar radicaal, daar kunt U ja op zeggen.

Zoodra Trannosan op een likdoorn of eeltplek komt, wég is de pijn en den kwelgeest zelf haalt U na 2 dagen van Uwen voet en werpt hem weg, tot nimmerwederziens.

Trannosan is als verkoelende schaduw in moordende hitte. Uw huid wordt als fluweel zoo zacht en sterk.

Een doosje Trannosan Likdoorn en Eelt Remedy kost 45 cts. en daarmede overwint U Uw kwelgeesten op afdoende wijze

Gratis: In elke doos een gratis monster Voetbad.

Garantie: Wanneer U niet tevreden bent, wordt U het bedrag terugbetaald.

Brandende voeten, pijn tusschen de teenen, doorge-
loopen voeten, als U deze heeft, dan komen de voet-
bad tabletten van Trannosan in actie. Dompel Uw
voeten in het bruisende, schuimende Trannosan voetbad.

Dat knapt op, de kracht van 15 minerale zouten stroomt

weldadig in Uw voeten.
Uw bloed wordt gezuiverd,
de bloedsomloop weer normaal. U kunt
weer lopen. Koop nog
heden een doos Remedy.
'n doos Voetbad bij Uwen
Apotheker of Drogist.

R-2-c6

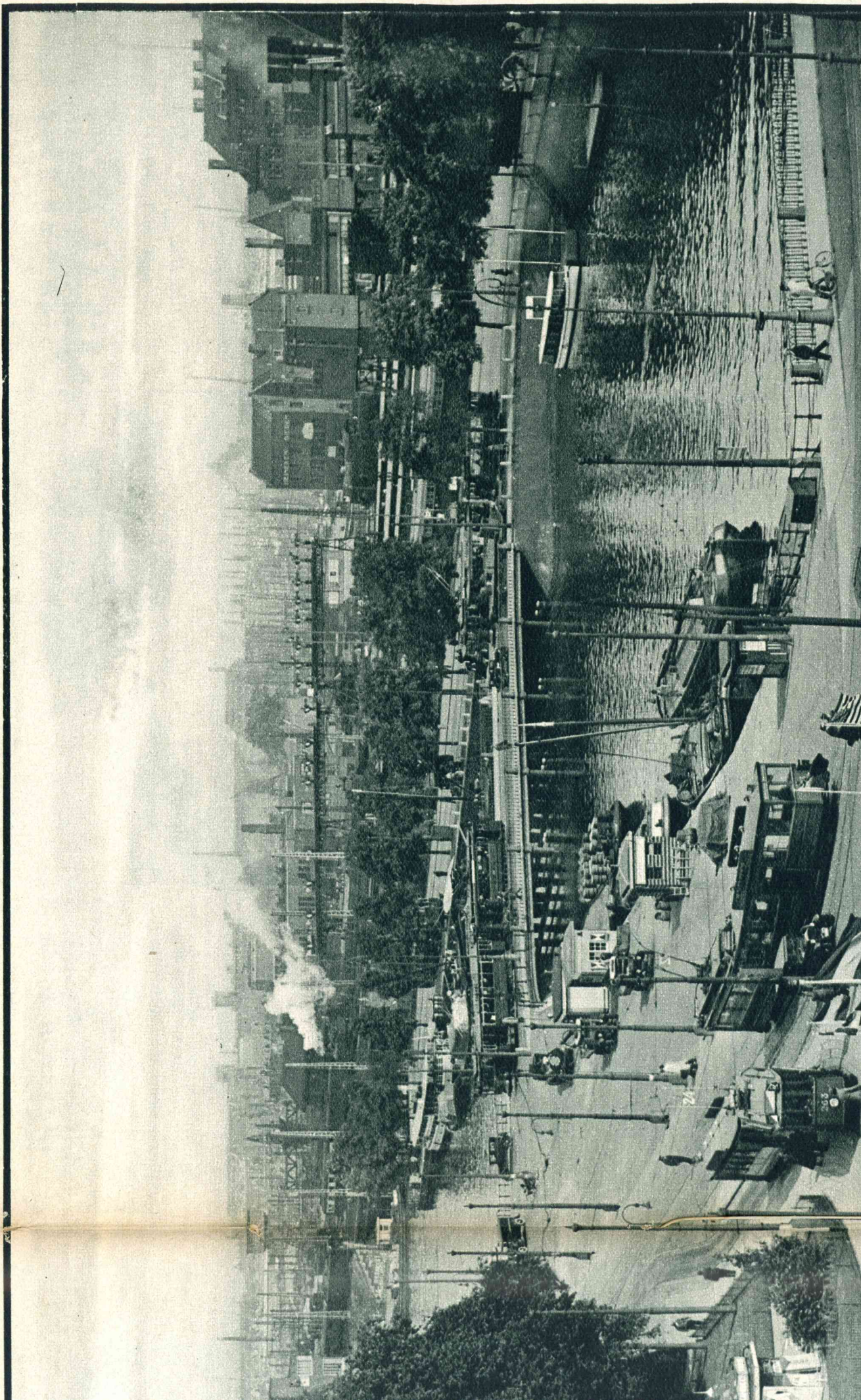

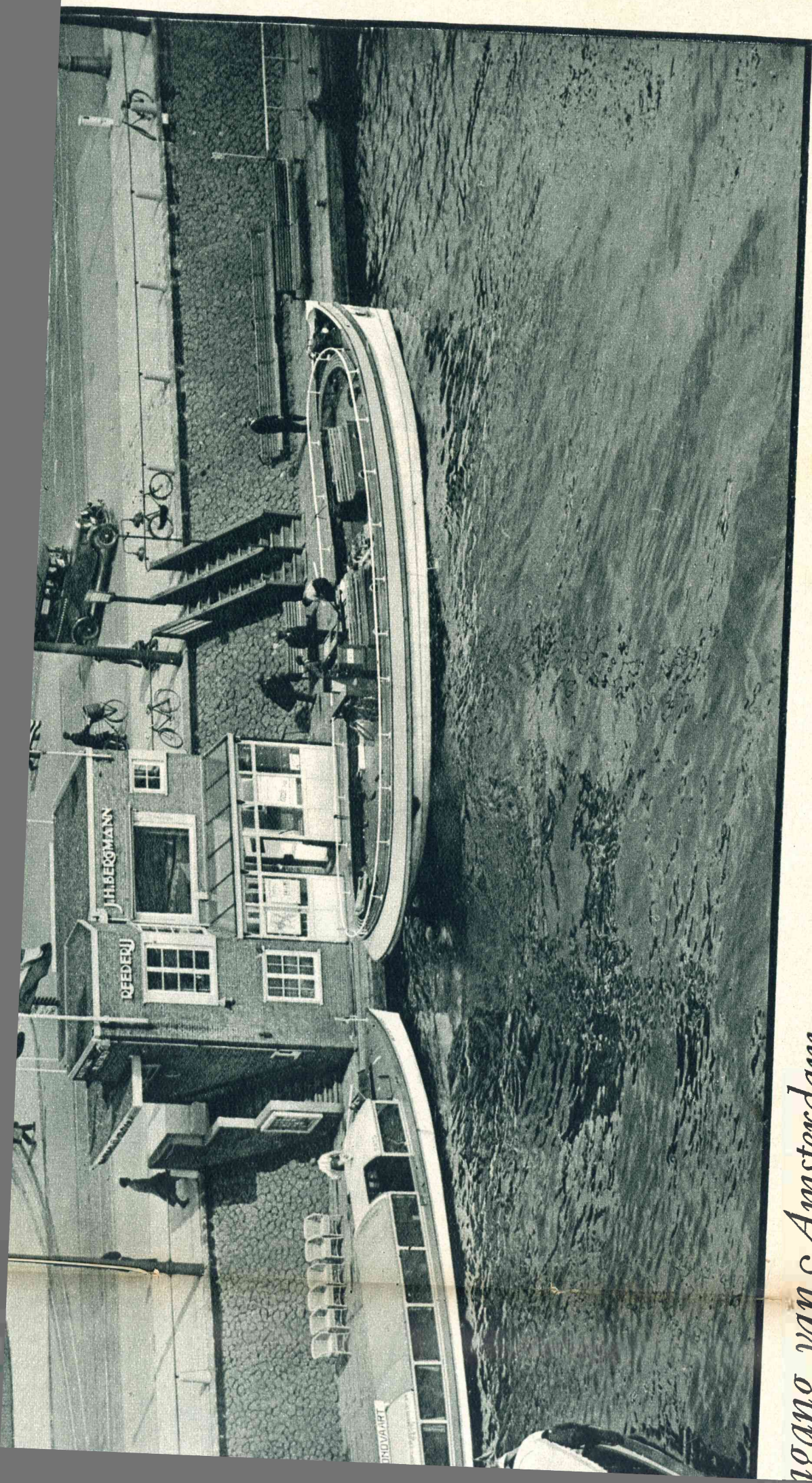
Bravo
TRANNOSAN

Trannosan helpt snel en wel

De ingang van Amster

ingang van Amsterdam

VROUWEN

Moderevue bij de Royal Ascot Wedrennen

De jaarlijksche modeparade van Royal Ascot is weer 'n groot succes geworden. Opmerkelijk was het groote aantal toiletten op vroegere modes geïnspireerd.

Er waren, bijvoorbeeld, jonge-meisjesjaponnen precies zóó als ze twintig, dertig jaar geleden ook werden gedragen. 'n Gebloemde rechte japon was er, met 'n geplisseerde strook als 'n Berthekraag om den hals en eenzelfde strook onder langs den rok. Pofmouwen tot aan de ellebogen en 'n gedrapeerde ceintuur om de taille. Daarbij 'n

Een wit organdie toiletje van de Royal Ascot meeting, met geplisseerde strooken en strookjes. Moderne gehaakte handschoenen.

Een der meest bewonderde toiletten van Royal Ascot. Japon van wit organdie met knoopjesgarneering en wijde strooken.

groote witte flaphoed, met 'n fluweelen lint.

'n Andere dergelijke japon had vier ingerimpelde strooken, zeer wijde opstaande pofmouwen en om het middel 'n breede ceintuur met 'n grooten strik van achteren.

Het bleek op deze mode-revue tevens weer eens duidelijk hoeveel organdie er wordt verwerkt voor de moderne zomertoiletten. Er was o.a. 'n witte organdie japon met 'n spinneweefpatroontje; de rok en de tot de taille reikende pelerine gegarneerd met verticale gepijpte strookjes. De cape sloot hoog om den hals met 'n dergelijk strookje en werd daar met 'n smal fluweeltje, dat zich rondom de opstaande ruche vlijde, van voren vast gestrikt. Het min of meer stijve van dit toilet werd nog geaccentueerd door 'n hoed naar het model der hooge heerenhoeden, gegarneerd met 'n rechte veer.

Bij weer 'n ander toilet waren de driekwart lange mouwen en de hals afgewerkt met uitgeschulpte randen van wit organdie. De zeer wijde stijf uitstaande rok was eveneens met uitgeschulpte randen gegarneerd en gevoerd met wit organdie.

Ook de combinatie kantstof met bont was vertegenwoordigd — 'n kanten japon, 'n kanten toque gegarneerd met bloemen en 'n kanten cape omzoomd met zomerbont.

De witte japon van onze afbeelding behoorde mede tot de toiletten welke bijzonder in den smaak vielen. De knoopjesrij van voren en op de mouwen, de wijde strooken laag op den rok gezet, het doet alles denken aan vroegere modes, terwijl het geheel toch uiterst modern aandoet en van die oude modes aanmerkelijk verschilt.

Het witte toilet van onze tweede foto, ook van Royal Ascot, valt vooral op door de garneering van geplisseerde strooken en strookjes langs hals en mouwen van het van voren eenvoudig dicht geknoopte jasje. Het luchtige organdie leent zich bij uitstek voor dergelijke garneeringen.

LEVEN

De witte gehaakte handschoenen welke bij dit toilet werden gedragen trokken mede in 't bijzonder de aandacht. Ook deze herinneren weer aan handschoenen en mitaines uit vroegere tijdperken.

Mantelpakken

Naast de vele fantasieën op het gebied der mantelcostuums blijft het klassieke *tailor-made* zich nog altijd handhaven. En voor al wie slechts over weinig kleedgeld beschikken kunnen is dit costuum, dat nauwelijks aan mode onderhevig is, economischer dan alle eendagsvliegen van modern allure.

Het hierbij afgebeelde mantelcostuum, gedragen door de Metro-Goldwyn-Mayer actrice, Una Merkel, is vervaardigd van 'n fijne grijs geruite heerenstof en voorzien van twee rijen knopen.

De élégance van het geheel ligt vooral in de keurig bijpassende details — den grijzen vilt-hoed, de bijkleurende das en de grijs suède handschoenen en schoentjes.

PAULA DEROSE.

De Metro-Goldwyn-Mayer-actrice, Una Merkel, in een mantelcostuum van fijne grijs geruite heerenstof — Grijs vilt-hoedje en grijs suède handschoenen en schoentjes.

Het verleden van den Kettingganger

door William MacLeod Raine.

Onder dezen titel verschijnt in de premieboekenserie der „Hollandsche Bibliotheek“ een roman welke de geschiedenis behelst van een dier beklagenswaardige individuen, die wegens een of andere wetsovertreding, soms zelfs om een heel licht vergrijp, worden gedeporteerd. Hetgeen dan hierop neerkomt dat zoo een uitgestootene, met zware kettingen aan een aantal lotgenooten geketend, de wildernis der Australische binnenlanden wordt ingezonden om er onder een zware zonnende meest afmattende arbeid te verrichten, op verre van zachtzinnige wijze aangespoord door een venijnige zweep welke door een onmenschenbruut gehanteerd wordt. ... Zoo althans werd en wordt het veelal afgeschilderd, ook in dit verhaal hetwelk echter ook voldoende ruimte laat aan andere, minder afschrikwekkende tooneelen dan geeselingen en lichamelijke folteringen waaraan eenige der hoofdpersonen meermalen blootstaan. We mogen zelfs zeggen dat de schrijver hier op bijzonder gelukkige wijze episodes van onmenselijke wreedheid en heldhaftige ridderlijkheid, van niets ontziende haat en alles opofferende liefde elkander laat afwisselen, zoodoende dit boek makende tot een boeienden en meeslependen roman, van welks aanschaffing voor het luttele bedrag van slechts 17½ cent, ingenaaid, of 70 cent in luxe prachtband, gezeeker geen spijt zult hebben. We laten hier een hoofdstuk, ter kennismaking, volgen:

Met koelen blik nam majoor MacQuirk de twaalf gedeporteerden, die door de regeering te zijner beschikking waren gesteld, op. Hij was een man met een hard en scherp karakter, 'n gewezen officier, die den dienst had moeten verlaten, omdat hij eens 'n inlandschen bediende doodgeranseld had. Deze zaak had aanvankelijk nogal wat stof opgeworpen, maar was later in den doofpot gestopt. En men had oogluikend toegestaan, dat hij in de wildernissen van Australië verdween.

„Een fraai zootje, dat je me daar gebracht hebt, Atkins,” merkte hij op scherpen toon op. „Het uitschot van Londen. Niet één kerel, die voor een behoorlijk stuk werk in aanmerking komt. Kijk eens hier. Noem je dat misschien een man?”

Hij wees naar een uitgeput wrak, dat tegen Haxon aanleunde om steun. De lange marsch aan den zwaren ketting, onder een gloeiend heete zon, was te veel voor hem geweest. De man, dien hij aangewezen had, was de jonge Denis Roberts.

„Hij speelt het zieke mannetje, de hond. Wacht maar, ik zal hem wel opvoeden met de karwats, majoor,” stelde Atkins zijn meester gerust.

„En voor zoo'n nietsnut kan ik twaalf shilling per week neertellen,” beklagde MacQuirk zich op ruwen toon.

„Die twaalf shilling ransel ik wel uit hem,” beloofde de opzichter zijn meester met een grijns. „Ik heb een vriendje, dat kans ziet bloed te halen uit een raap.”

Eindelijk bleef de majoor voor Haxon staan. „Dit heerschap ziet er beter uit. Behoorlijke spieren. Een sombere duivel. Ik zie, dat hij het gele baadje draagt. Wij houden hier niet van gekke streken, nummer 12111. Heb je dat begrepen?”

Haxon antwoordde, dat zulks inderdaad het geval was, maar zijn uitdagende blik zwichtte geen moment voor dien van zijn tegenstander.

De opzichter wees naar Oakes. „Dat was de geeselaar aan boord van de Success. Een sterke bandiet.”

„Stop ze allemaal in schuur vier, nadat ze hun voedsel hebben gekregen,” beval de majoor. „De helft gaat morgen het woud in om hout te sleepen, en de andere helft gaat naar de wegwerken.”

Toen maakte MacQuirk rechtsomkeert en stapte op de hem eigen zware en massieve manier naar het met rose pannen gedekte huis, waar hij met zijn dochter woonde. Het was een zonder vorm of plan gebouwd huis, waarvan alle vertrekken, ongeveer twaalf in getal en van behoorlijke afmetingen, zich gelijkvloers bevonden. Het huis werd schoongehouden door drie vrouwelijke bedienden, allen gedeporteerden, terwijl de tuin onderhouden werd door een tot „levenslang” veroordeelden misdadiger, die op transport gesteld was, omdat hij een waardevollen, maar gevaarlijken hond, die hem aangevallen had, toen hij zich op verboden terrein bevond, gedood had. Al deze bedienden waren het

uitsluitend eigendom van Nora MacQuirk. Zij gaf hun orders, schold ze uit, bestrafte ze, of hechtte haar goedkeuring aan hetgeen zij gedaan hadden. Hoewel zijzelf in huis een ware terreur uitoefende, duldde zij niet, dat haar vader zich, in welk opzicht dan ook, met de bedienden bemoeide. En daar hij op zijn manier dol op zijn eenige dochter was, liet hij haar heur eigen gangetje gaan.

De majoor betrad een groot vertrek, dat heel wat minder stijf gemeubileerd was dan de meeste Engelsche huizen van dat tijdperk. Er stonden enkele gezellige leunstoelen en een piano. Boeken en muziek lagen op de meest wanordelijke manier overal door de kamer verspreid. Want juffrouw Nora hield er van te lezen en te spelen, maar zij had nooit afstand kunnen doen van de kinderlijke gewoonte, om het voorwerp, dat haar eenigen tijd afleiding bezorgd had, te laten slingeren.

Toen haar vader de kamer binnenkwam, zat zij ineengedoken op een divan in druk gesprek gewikkeld met haar geliefde vriendin, Mary MacQueen, de dochter van een farmer, wiens bezitting ongeveer een mijl of twaalf van hun woning verwijderd lag. Toen hij haar gewaar werd, klaarden MacQuirk's trekken op. Hij mocht dit meisje wel. Mooi was zij weliswaar niet, maar alle domme aanstellerij was haar vreemd. Zij zou als huisvrouw ongetwijfeld geen slecht figuur maken. Hoewel hij veel ouder was dan zij, was de majoor vast besloten haar vandaag of morgen ten huwelijk te vragen.

Nora, zijn dochter, was tamelijk klein, donker van uiterlijk en vlug en beweeglijk als een krek, en zoowel in manier van doen als in levensopvatting de tegenstelling van haar eenigszins zwaarmoedig aangelegden vader. Daarbij had zij een willetje, dat zij wist te laten gelden, wanneer het noodig was.

Hoewel MacQuirk een veel te ruw besnaard type was, om den invloed te kunnen ondergaan van een bepaalde atmosfeer, voelde hij toch, dat er het een en ander in de lucht hing. De kleur op Mary's wangen was een ietsje hooger dan gewoonlijk. Nora's pikant kinnetje stak uitdagend naar voren. Beide kenteekenen duiden op 'n soort gewapenden vrede. Dit verwonderde den majoor echter allerminst. Zij hadden vaak verschil van meening. Meer dan eens kwam dit zelfs tot uitbarsting in een hooglopenden twist.

Nora nam het eerst het woord. „Mary zegt, dat u de gevangenen wreed behandelt, vader,” riep zij uit.

Snel keek MacQuirk juffrouw MacQueen aan, en zijn wenkbrauwen fronsen zich licht. Van dergelijke dingen hield hij niet. Een vrouw moest niet probeeren zich met zijn zaken te bemoeien, en zeker geen critiek op hem uitoefenen.

Maar Mary kwam snel tusschenbeide. „Nora overdrijft weer, zooals gewoonlijk, majoor, en dat weet ze heel goed. Ik heb met geen woord over die heele geschiedenis gesproken. Zelfs uw naam heb ik niet eens genoemd.”

Het gezicht van den majoor klaarde weer op, en hij glimlachte, een prettig aandoend lachje, want hij kende de toemeloze fantasie van zijn dochter.

„Je hebt gezegd, dat je het heele systeem van deporteren wreed en onrechtvaardig vond,” verweerde Nora zich.

„Dat is waar, maar daarmee wil ik volstrekt niet zeggen, dat majoor MacQuirk in deze schuld treft.”

„Maar wel treft hem schuld, als hij de aan hem toevertrouwde gevangenen niet goed behandelt; dat wou je toch zeggen, nietwaar?” hield Nora vol.

„Ik geef hun datgene waar ze om vragen, dat is alles,” merkte MacQuirk koeltjes op. „De discipline moet gehandhaafd blijven.”

„Natuurlijk,” stemde zijn dochter, die den strijd nog niet opgaf, toe. „Mary zou maar het liefst zien, dat u hun gebakjes voerde...”

„Dat is een leugen,” stoorde Mary verontwaardigd op. „Ik heb alleen gezegd, dat het geen pas geeft medemenschen te behandelen op een manier, zooals deze menschen behandeld worden. Wien hier de schuld treft, weet ik niet, en daar wensch ik me ook niet in te verdiepen.”

„Gelooven jullie niet, dat dit een zaak is, die te diep gaat om door jongedames in een onderonsje opgelost te worden?” merkte de majoor op.

„Ja, dat is allemaal goed en wel,” stemde Mary toe, „maar ik zal toch zoo vrij zijn daarover mijn eigen opinie te hebben.”

„Zij is heelemaal overstuurd, omdat zij een man gezien heeft, die gegeeseld was, toen zij gisteren Victoria in Sydney bezocht,” lichtte Nora nader toe.

MacQuirk zag, hoe de lippen van het meisje trilden bij de herinnering. „Ik zal het nooit vergeten,” zei zij. „Vicky werd zoowaar onwel.”

„Nou ja,” trachtte de majoor te vergoelijken, „als die kerel een stevige rammeling gekregen heeft, zal hij die ook wel verdiend hebben. Maar er is een bepaalde tijd en plaats voor die dingen. Ik wil nooit hebben, dat Nora in de buurt van het kwartier der gedeporteerden komt, waar de geeselpaal staat.”

Hij zei het met een air van den man, die overtuigd is van de onwankelbaarheid van zijn deugdzamen levenswandel. De gedeporteerden en zijn dochter Nora, zijn burenen en de rest zijner omgeving leefden voor hem in twee geheel aparte werelden. Hij was 'n liefhebbend en toegewijd vader en hij was overtuigd van zijn goeden burgerzin; maar men kende hem in heel Nieuw Zuid Wales als een hard en meedoogenloos meester. Zijn onevenwichtige, opvliegende natuur had zijn carrière en zijn leven verwoest. Nog altijd toonde zijn geest neiging te gaan bliksemen, wanneer de storm in zijn gemoed opstak. En bijna steeds waren het de gestraften, die de dupe werden van zijn temperament.

Mary zweeg, maar overtuigd was zij allerminst. Het was onmogelijk, dat eenig schepsel ooit zoo'n ranseling verdiend zou kunnen hebben, en zeer zeker de man niet, in wiens gemartelde ziel zij voor een oogenblik geblikt had. Wellicht was hij van den rechten weg afgeweken. Ja, het was best mogelijk, dat hij een misdadiger was. Maar zij was er van overtuigd, dat de wijze, waarop men hem voor zijn afdwaling liet boeten, in geen enkele verhouding stond tot wat hij gedaan had. Er had zóó'n foltering in die oogen gelegd, en tegelijkertijd toch zooiets wilds en uitdagends, dat het haar een mes in het hart gedreven had.

Een der vrouwelijke bedienden bracht den majoor brandewijn en sodawater. En terwijl hij den drank bereidde, moraliseerde hij rustig verder.

„Onze wetten en onze zeden vinden hun oorsprong in de ervaring, beste kinderen. Zij zijn geboren uit vele besprekingen van wijze mannen, die speciaal tot dat doel bijeengekomen waren. Er gaat op het oogenblik een golf van ziekelijke sentimentaliteit over de wereld, maar tot nu toe heeft de praktijk nog altijd die theorieën, hoe goed bedoeld dan vaak ook, te schande gemaakt. De zweep is het eenige middel, waarmee men bij dat misdadigers-tuig nog wat bereikt. Atkins is vandaag weer zoo'n stelletje in Sydney wezen halen. Het is het uitschot van de maatschappij. Als ze er kans toe kregen, zouden ze, zonder ook maar een spier van hun gezicht te vertrekken, ons alle drie vermoorden. Maar ik zal ze met de karwats regeeren, zoodat hun de lust vergaat om aan ongewenschte dingen te denken. En als ik dat niet deed, zou je hier in minder dan geen tijd mooie grappen beleven.”

„Natuurlijk, vader weet het beste, hoe hij in de gegeven omstandigheden handelen moet,” viel Nora hem geheel tevredengesteld bij.

„Dat wou ik ook maar zeggen,” antwoordde MacQuirk, terwijl hij zijn glas ledigde, waarna hij het gesprek handig over een anderen boeg gooide. „En heb je je gisteren nog geamuseerd in Sydney, juffrouw Mary?”

„In 't begin wel, tot wij die afschuwelijke geschiedenis meemaakten. Vicky ging gewoonweg ziek naar bed. De gestrafte, die gegeeseld werd, herinnerde haar aan een jongen man, dien zij eens in Engeland gekend had. Het beteekende een geweldige schok voor haar.”

„Hij herinnerde haar aan een man, met wien zij verloofd geweest was,” legde Nora nader uit.

„Of zij verloofd geweest zijn, weet ik niet zeker,” twijfelde Mary. „Wel weet ik, dat hij een heel goede vriend van Vicky was, toen zij nog in Surrey bij haar tante woonde. Toen raakte hij op den slechten weg en verdween plotseling. Majoor Day heeft een onderzoek naar het geval ingesteld, maar kwam tot de ontdekking, dat dit onmogelijk dezelfde man kon zijn.”

„Maar Vicky leeft nog altijd in de overtuiging, dat hij het wel is?”

„Ja.”

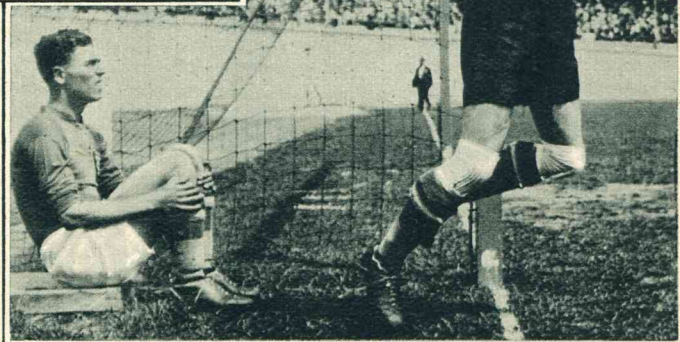
Zondag werd door de Kano-
ver. „Amstelzwerfers” een
betrouwbaarheidstocht gehou-
den. De kanovaarders op weg
naar Ouderkerk.

In den niet officieelen voetbal-landenwedstrijd
Nederland-Hongarije wisten de Hollanders
een niet verwachte 6—5 overwinning te be-
halen. Hada, de Hongaarsche doelman, in
actie bij één der vele Nederlandsche aanvallen.

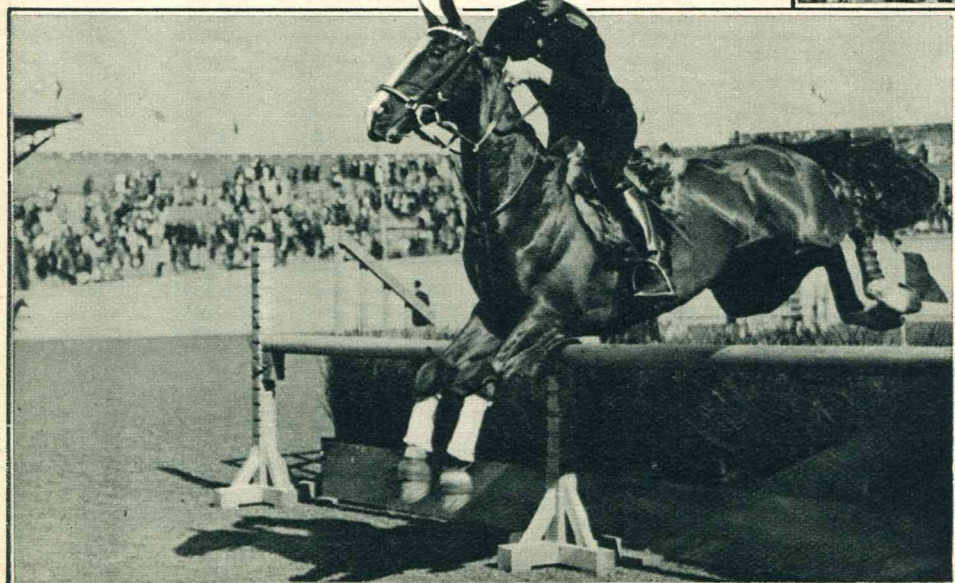

De finalisten uit het te
Aerdenhout gehouden ten-
nistournement „Rijnegom”

De winnaars van de ochtend-
races bij de te Assen gehouden T.T.-
races. V.l.n.r. v. Goor, G. A. de
Ridder, A. Mellors, P. v. Wijn-
gaarden en S. Woods.

De Zwemclub „Haarlem” organiseerde Zondag in
het Noorderbad te Zandvoort intern. zwemwedstrij-
den. Moment uit den waterpolowedstrijd tusschen
de Gentsche Zwemvereen. en het Ned. Jeugdzevental.

SPORT VAN DE WEEK

De opkomst van de wielrenners
die aan de sprintwedstrijden deel-
namen op den in het Stadion
gehouden Olympischen dag.

Het springconcours, dat eveneens in het Stadion werd ge-
houden, werd gewonnen door Lnt. J. A. de Bruine op „Lola”,
dien wij hierbij één zijner fraaie sprongen zien maken.

DE GOUDEN A.N.W.B.

LEIDEN 15.
HAARLEM 40.

SCHEVENINGEN 4.
HOEK VAN HOLLAND 21.

GOUDA 34.

ROTTERDAM 24.

TOERISTENBOND

De A.N.W.B. in de sportrubriek? Ja, geachte lezer; waarom niet.

De A.N.W.B., Toeristenbond voor Nederland, is een sportbond bij uitnemmenheid, al profiteeren hon-

derwagen en de melkboer met zijn hondenkar zelfs. Opheffing van tollen staat op het programma van den Bond. Hij waakt tegen boschbranden, bevordert de verkeersveiligheid, helpt zijn leden bij het uitkiezen van hun reisroutes en garandeert u een goed hotel, altijd billijk in zijn klasse.

Zoodra de eerste automobielen op onze wegen verschenen, is de A.N.

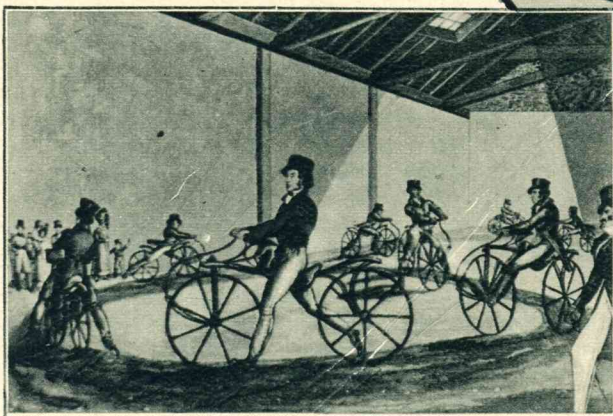
derduizenden in den lande er op een wijze van, die met sport weinig of niets te maken heeft.

Wat is en wat doet de A.N.W.B.?

De Bond, welke thans zijn 50-jarig jubileum viert, is dus opgericht in 1883, den tijd dat men het tegenwoordige rijwiel nog absoluut niet kende, doch zich met een gang van 6 K.M. zooveel voortbewoog op de vélocipède. Een exemplaar van dit thans wel voorwereldlijk schijnende monster vindt u op deze pagina.

Dat bij de oprichters van den bond in het jaar 1883 het sportieve doel als punt één gold, blijkt uit de bepalingen, waarin o. a. werd gezegd, dat de bondsleden minstens éénmaal per jaar een wedstrijd zouden rijden op vélocipèdes, uitsluitend voor amateur-rijders.

Mogelijk was er nog wel een andere reden,

Toen het rijwiel nog vélocipède heette. Kiekje uit de rijsschool voor vélocipèdes, zooals er in de tweede helft der vorige eeuw één te Londen bestond.

De A.N.W.B. ontdekte mooi Nederland en legde door de schoonste streken fraaie rijwielpaden aan. Kiekje van zoo'n pad door bosch en hei in de buurt van Hilversum.

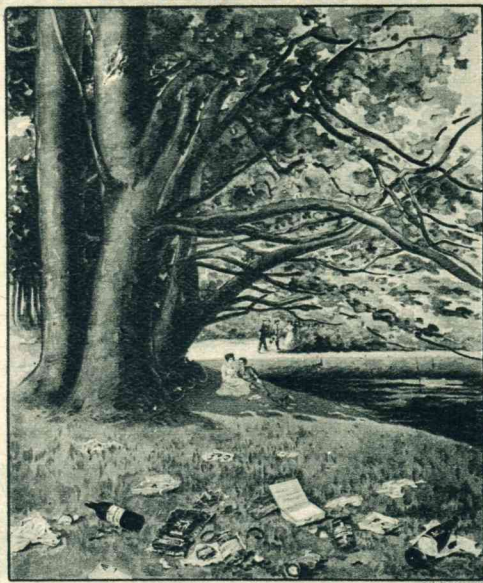
waarom de gelukkige bezitters van de vélocipède aansluiting met elkaar zochten. Zooals het meestal gaat, had onze liefelijke Hollandsche jeugd de velo met gemengde gevoelens ontvangen. De sportieve baanbrekers hadden dan ook in die dagen niet alleen rekening te houden met een ruim voldoende bespotting van de zijde dezer jeugd, doch zagen zich meer dan eens van hun verheven zitplaats gekogeld door boerenkoolstronken, steenen en andere de werpsport dienende voorwerpen. Gedeelde smart is halve smart.

In het meergenoemde jaar gestart met ruim 100 leden zullen de oprichters van den bond wel moeilijk hebben kunnen denken dat hun organisatie 50 jaar later een beweging zou zijn, welker ledenaantal de 100.000 nadert. Want van een clubje met louter sportieve aspiraties, is er uit den A.N.W.B. ten slotte toch heel wat anders gegroeid en er is momenteel wel bijna geen landgenoot meer, of hij is den Bond op eenige wijze dank verschuldigd.

Wat doet de A.N.W.B. dan alzoo? Om te beginnen houdt hij u bij uw wandel, fiets-, motor- of autotochten op den rechten weg. Ruim 3300 duidelijke bondswegwijzers staan langs onze dreven geplaatst en houden u op het goede pad. Onze lezers, die wel eens in Engeland, Duitschland, Frankrijk of België vertoefden, zullen wel weten dat ons land deze naties met zijn wegwijzers, dank zij den A.N.W.B., ver overtreft.

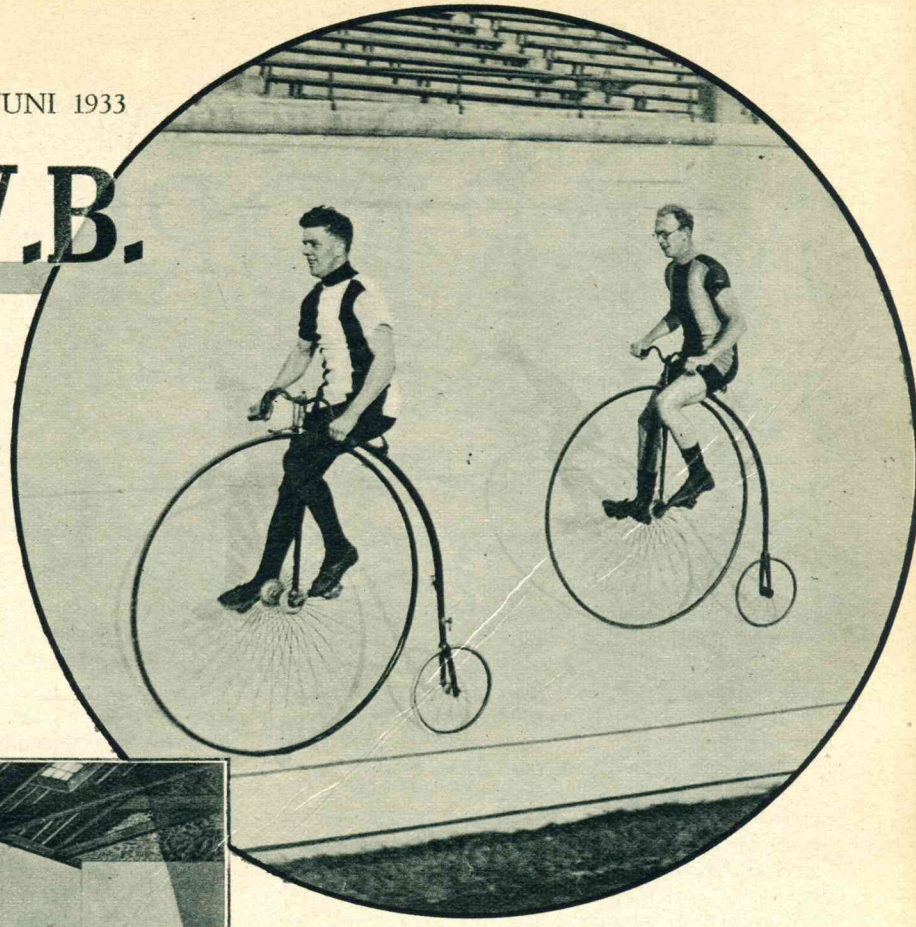
Ook voor wegenverbetering heeft de A.N.W.B. veel gedaan. 't Is niet alleen de sportsman, die hiervan profiteert, doch een zeer uiteenlopend publiek. De gelukkige moeder met haar spruiten in den kin-

TOERISTENBOND VOOR NEDERLAND

LAAT NIET, ALS DANK VOOR 'T AANGENAAM VERPOOZEN, DEN EIGENAAR VAN 'T BOSCH DE SCHILLEN EN DE DOOZEN.

Een heel bekende plaat van den A.N.W.B., voorzien van een even bekend onderschrift.

De fiets van onze voorvaders. Op de Amsterdamsche wielersbaan verschenen Donderdagavond een tweetal vélocipèdes, die ter gelegenheid van het 50-jarig jubileum van den A.N.W.B. een eererondje reden.

W.B. zich ook hiermede gaan bemoeien. Trouwens bij zijn actie voor wegenverbetering domineeren de belangen van de autobezitters wel heel duidelijk. Dank zij de overeenkomsten van den A.N.W.B. met het buitenland, is de anders zoo omslachtige grensoverschrijding voor de bezitters van motor en automobiel voor de leden van den bond tot den eenvoudigsten vorm teruggebracht.

De A.N.W.B. doet nog veel meer, te veel om hier te noemen. Slechts willen wij nog wijzen op de schoone wandel- en fietspaden, welke de jubi-

De A.N.W.B. thans, en wel in dienst van een veilig verkeer. Talrijke platen van deze soort trachten het publiek op te voeden in de regels van het verkeer

leerende bond door de fraaiste streken van ons land heeft aangelegd en die wij onzen lezers niet genoeg kunnen raden per rijwiel of te voet te doorkruisen.

Het spreekt vanzelf dat de A.N.W.B. een voor ons te groote historie heeft om ze geheel te kunnen weergeven. Reeds bij het 40-jarig jubileum van den bond verscheen een gedenkboek van bijna 300 pag.

Het is dan ook slechts onze bedoeling geweest om bij de hulde, welke den Bond dezer dagen uit het geheele land zal worden gebracht, ook de onze te voegen. Moge de A.N.W.B. nog lang werkzaam zijn in het belang... van onze geheele bevolking

Moge die bevolking ten slotte den arbeid van den Bond op zijn juiste waarde schatten.

MARJORIE

EN DE

MAJOOR

door

L. Patrick
Greene.

Ik zou natuurlijk morgen den dag met je willen trouwen, Donald," zei het meisje. „Ik weet, dat je er komen zult."

Donald Barton, gekleed in de flatteerende uniform van sergeant der Bereden Politie, greep de hand van het meisje.

„Ik weet het, schat. Maar toch heeft je vader in zeker opzicht gelijk. Het is geen bestaan, dat ik je nu zou kunnen aanbieden — als vrouw van een sergeant, in zoo'n uithoek, waar zoowat geen blanken wonen — in zoo'n eenzaamheid...."

„Ik ben toch geen kind? Ik heb 't toch met vader ook doorgemaakt? Wij waren hier de allereersten, 't was gewoon een wildernis aan alle kanten — en kijk nu eens...."

Van de veranda van het huis kon men de vallei overzien, waar kudde graasden en het graan golfde. In de verte zag men een glimp van de trage rivier, die de grens vormde tusschen Transvaal en Portugeesch Oost-Afrika. Aan den oever stond een heel rijtje watermolens.

Zóó had de blanke de natuur verwonnen; en Marjorie Martin had haar vader in dien strijd terzijde gestaan als een man. En toch was zij, nu zij in een wit japonnetje stond bij den man, dien zij liefhad, enkel vrouw — een minnend en beminnelijk meisje.

„Ik mag je niet vragen, om dat allemaal nóg eens door te maken, schat," zei Donald. „We zullen trouwens niet eens zoo lang hoeven wachten. Ik ben 't eerst aan de beurt voor promotie."

„Hoe lang zou 't nog duren, denk je?"

„Hoogstens een jaar. Maar 't kan veel korter worden, als ik kans krijg, me te onderscheiden."

Het gesprek werd afgebroken door de komst van een inlandschen besteller met de post. De post gaat op zulke buitenposten vóór alles. Voor Barton was er een brief met het Transvaalsche bestuurszegel — van zijn kapitein.

„Luister eens, Marjorie," zei hij, en hij las voor:

„Ik krijg zooveel officieel bericht, dat onze vriend de Majoor weer op 't pad is. 't Schijnt dezen keer nogal ernstig te zijn, zooals ingesloten knipsels aantoonen. — Hij zal waarschijnlijk naar Portugeesch gebied zien te komen, gelijk steeds. Hierbij nu geef ik je opdracht, je speciaal aan den Majoor te wijden. Je kunt 't best in burgerkleeren op zoek gaan. Houd je oogen en je ooren open. Je bent bevorderd als je hem krijgt...."

De bijgesloten krantenknipsels vertelden, dat de misdaad van den Majoor bestond in verboden diamanthandel — vergriep tegen het monopolie der De Beers Company te Kimberley. Aan een val, hem door de politie gespannen, was hij handig ontsnapt, tot groote vroolijkheid van het publiek, want de Majoor was een populaire figuur en de eeuwige nachtmerrie der politie.

Barton ontvouwde de circulaire, die eveneens bij den brief waren gesloten. Het portret van den gezochte stond er op, en daaronder, met dikke letters:

„Vijfduizend pond belooning voor inlichtingen, die leiden tot arrestatie van dezen man, meest bekend als „De Majoor". Voert tal van schuilnamen. Laatstelijk gezien op weg naar Portugeesch gebied, via Barberton." Dan volgde een kort maar sprekend signalement van den Majoor.

Marjorie's oogen schitterden. „Daar heb je je groote kans!" riep ze. „Als je die vijfduizend pond krijgt, kun je ontslag nemen en een farm koopen. Dan vragen we, of vader...."

„Niet zoo hard van stapel loopen, Marjorie," zei Barton met een glimlach. „We hebben hem nog niet!"

„Je krijgt hem best," zei het meisje. „Hij moet hier langs.... Zeg, Don, je moet die biljetten niet ophangen!"

„Waarom niet? Wou je hem weg laten komen?"

„Natuurlijk niet! Maar als je die biljetten ophangt, kan een ander hem vangen. En als hij 't merkt, gaat hij een anderen weg — dan heb je zooveel minder kans...."

„Daar is iets van waar," zei Barton langzaam.

„Van één kant zou 't me spijten, als ik hem kreeg. 't Is eigenlijk een vreeselijk geschikte kerel — en hij misdoet niets.... hij verzet zich alleen tegen een wet, die hij onrechtvaardig vindt. Da's meer politiek dan misdaad."

„Ik begrijp jou niet, Donald. Wie de wet overtreedt, is een misdadiger, vind ik, of hij diamanten koopt, die hij moet laten liggen, of je portemonnaie steelt."

Barton zei niets. Hij dacht aan het karakter van den Majoor, aan diens moed en edelmoedigheid, en onwrikbare eerlijkheid.

„Je moet naar Simkin, is 't niet?" zei Marjorie toen. „Ik rijd een eindje met je mee. Als je voortmaakt, kun je nog net vóór 't eten terug zijn."

Een uur later kwam Marjorie terug langs den stoffigen, kronkeligen weg. Zij zag een snel voortschuivende stofwolk boven de heesters uitkomen, en even later hoorde zij den hoefslag van een paard. Zij ging staan in de stijgbeugels, om een grooter stuk van den weg te kunnen overzien, en weldra zag zij paard en ruiter — klaarblijkelijk beiden doodmoe.

„Die hebben een heel eind gereden," dacht zij.

De vreemdeling naderde snel — bijna was hij aan de bocht, die hem voorbij het meisje moest brengen. Marjorie had zich met haar zwarte paard teruggetrokken in de schaduw van een boom.

„Dat moet de Majoor zijn," schoot haar door 't hoofd, — en toen verweet zij zichzelf, dat zij ongewapend was uitgereden. Zij kon hem niet tegenhouden, en als hij haar voorbij was, bereikte hij weldra de Portugeesche grens. Zij keek snel rond, en zag niemand, die haar helpen kon, en even proefde zij de bitterheid van de nederlaag.

Toen, plotseling besloten, ging zij zitten, boog zich voorover, maakte vlug den teugel van haar paard los en wierp dien achter zich in het struikgewas.

„Naar huis, Satan!" fluisterde ze, en met haar sporen joeg zij het dier aan. Met een sprong ging het dier den weg op, en wild snelde het voort.

Toen de vreemde rond de bocht kwam, zag hij een hollend paard, met een ruiter, die machteloos heen en weer zwaaide. De man hield zijn paard in, om te kijken.

„'t Is een meisje!" zei hij verschrikkend. „En ze is den teugel...."

„Help!" riep een stem, even boven het hoefgeklatter uit, „ik kan hem niet houden!"

De man keerde zijn paard en hield zich bereid. Het hollende paard kwam nader en nader, een oogenblik renden de twee paarden nek aan nek, en in dat oogenblik boog de man zich opzij en trok hij het meisje uit het zadel. Het teugellooze paard holde voort, het paard van den man, niet in staat, den dubbelen last te dragen, viel bijna. De man hield het in, liet het meisje op den grond zakken en stond met een sprong naast haar.

„Alles in orde? Niet bezeerd?"

„Nee," zei ze hijgend. „Alleen geschrokken. Ik begrijp niet, hoe Satan 't klaar heeft gekregen."

Ze zweeg — ze zag geen kans, behoorlijk uit te leggen, dat haar paard den teugel kwijt was. Zij keek den man aan. Hij scheen niet eens te twifelen.

„Zoudt u denken," zei hij, „dat u alleen thuis kon komen? Ik heb ontzettende haast."

„Maar u kunt zóó toch niet verder!" riep zij. „U moet meegaan, en vannacht bij ons blijven. Vader zou 't me nooit vergeven, als ik u liet gaan, zonder dat hij u had kunnen bedanken."

Hij schudde het hoofd.

„Dank u — ik moet voort."

„Dat kunt u toch niet? Uw paard is op — u valt er zelf ook bijna bij neer. En bovendien...." Zij aarzelde. Haar rol walgde haar. Zij werd bleek en wankelde even.

„'t Schijnt u nogal aangepakt te hebben," zei de man. Hij lichtte haar op het paard en liep met haar mee naar het huis.

Den paardenjongen, die haar tegemoet kwam, gaf zij bevel, het paard van „den baas" te verzorgen. „U komt even mee, om te rusten," zei ze tot den Majoor. „Al is 't maar eventjes!"

De Majoor aarzelde, keek naar z'n paard, dat door den kaffer werd weggeleid, schudde het hoofd, en volgde toen het meisje naar binnen.

„Ik moet binnen 't half uur weg," zei hij. „Ik wou vóór donker de rivier over."

Een jongen wees hem, waar hij zich kon wasschen en verfrist kwam hij in een koele kamer, waar een smakelijk maal voor hem klaar stond. Hij zat, tot er een klok sloeg.

„Ik moet weg," zei hij.

„Hé!" riep ze, met een ongeduldig gebaar. „Wacht u niet even op vader?"

„'t Spijt me, maar dat kan beslist niet." Hij stond op. „Tot ziens. Ik zal u altijd dankbaar blijven voor uw gastvrijheid."

Weer aarzelde Marjorie, toen de Majoor, na een hoffelijke buiging, zich omkeerde om de kamer te verlaten. Hij was bijna bij de deur, toen zij riep: „Stop!"

De klank van haar stem hield hem staande. Hij keek haar aan.

„U moet hier blijven," zei ze, opstaande, met haar rechterhand achter den rug.

„Waarom?" zei hij luchtig.

„Hierom!" zei ze kortaf. Hij keek naar de revolver, die zij op hem richtte. Met haar linkerhand wierp zij hem een politie-circulaire toe. Hij raapte die op en keek even.

„Wie is dat?"

„Dat bent u."

„Ik wist niet, dat ik zoo knap was."

De Majoor stond verbluft. Wanhopig was zijn toestand niet. Hij had zich best kunnen redden, en als hij tegenover een man had gestaan, zou hij 't gedaan hebben ook. De vloer van de eetkamer was bijvoorbeeld erg glad geboend, en het meisje stond op een klein kleedje. Toen hij zich bukte, om de circulaire op te rapen, had hij makkelijk een hoek van dat kleedje kunnen grijpen. Eén vlugge, flinke ruk, en het meisje had op den vloer gelegen, en.... Maar de Majoor wist nooit zoo gauw raad, als hij tegenover een vrouw stond.

„Dus 't was allemaal list," zei hij. „'t Hollende paard en.... en alles?"

Marjorie glimlachte even, triomfantelijk.

„Ja. Ik heb Satan zoo dikwijls los gereden. Ik dacht direct, dat u de Majoor was. Maar ik had geen wapens bij me, — 't was de eenige manier, om u tegen te houden."

„Dus u speculeerde op mijn.... eh.... ridderlijkheid?"

Marjorie bloosde.

„'t Was voor Donald," zei ze, en ze vertelde het heele verhaal.

„Bedoelt u Donald Barton?" vroeg hij.

„Ja."

„Is die hier? Zoo, dat treft. Ik vind 't zoo prettig, hem nog eens te ontmoeten, dat ik u bijna alles vergeven zou. Toen ik hem den laatsten keer sprak, had hij 't nog over u. „Een echt sportief meisje, Majoor," zei hij. „Kan aanpakken als een man." Hij zal staan kijken, als hij hoort, hoe u vandaag aangepakt hebt."

„Wou u hem vertellen, hoe ik u in de val heb gelokt?"

Onder den blik, waarmee de Majoor haar aankeek, voelde Marjorie zich als een klein kind. „Wat kent u me nog slecht, juffrouw Martin. Zooiets vertelt men niet. Maar wat bent u met me van plan? Uw arm zal nogal moe worden, als u een uur met dat ding naar me moet blijven wijzen. Waarom vraagt u niet om mijn eerewoord?"

„Wilt u dat geven?"

„Ja — voor zoolang, tot Barton me gearresteerd heeft."

„Dan neem ik het aan." Zij wierp de revolver in een open la.

„Zoo, da's beter,” zei de Majoor.

„Ik kom straks bij u op de veranda,” zei Marjorie mat. „Ik ga me even verkleeden.”

Terwijl zij de trap oprende, hoopte ze bijna, dat de Majoor zijn woord zou breken. „Maar dat doet hij natuurlijk niet,” zuchtte ze. „Daar is hij te veel gentleman voor...” En toen vroeg zij zich af, hoe Donald denken zou over de rol, die zij gespeeld had.

„Marjorie!” riep Barton, toen hij drie uren later de trap van de veranda op stormde, „je vader komt niet eten. Hij blijft bij Graham, misschien vannacht ook.”

„Goed. Hier is iemand voor je. Ik ga voor 't eten zorgen.” En Marjorie snelde naar binnen.

„Hé, Barton! Blij dat ik je weer eens zie!” sprak een bekende stem. „Vind je goed, dat ik maar blijf zitten?”

„De Majoor!” verbaasde Barton zich, en zijn hand schoot naar zijn revolver. „Idioot dat je bent! Wat doe je hier?”

„Vraag niet waarom, zooals de dichter zegt, en maak je niet druk met je kanonnetje. Ik ben om zoo te zeggen geboeid. Ik heb juffrouw Martin mijn eerewoord gegeven.”

Barton viel op een stoel neer.

„Je weet, dat ik je graag weer eens zie, Majoor, maar ik zou bijna willen, dat je al veilig en wel aan den anderen kant van de rivier was. Nu zal ik je natuurlijk in moeten rekenen, en...”

„Hoeft je niets te spijten, jongen. 't Is je werk. Eerlijk gezegd,” ging hij gemoedelijk voort, „heeft 't me allang verwonderd, dat ze geen premie op m'n hoofd zetten. Maar nu hebben ze alles goed gemaakt. Vijfduizend pond! Ik schijn haast net zoo beroemd te zijn als Jack the Ripper! Ik vind 't een heele eer.”

„Ik zou alleen wel eens willen weten...” begon Barton.

„Ja, dat begrijp ik. Juffrouw Martin is een meisje om trotsch op te zijn, Barton. Ik feliciteer je. Mijn paard was doodop, zie je, toen wou ik 't paard van juffrouw Martin overnemen. Maar ze kwam met een revolver voor den dag, en ik zat netjes vast.”

Marjorie, die vlak achter de deur stond, hoorde het, zuchtte verlicht, en dankte in haar hart den Majoor.

Den volgenden morgen, vóór Marjorie op was, gingen de twee mannen op weg naar het mijsdorp, de een naar de gevangenis, de ander naar belooning en promotie.

„Heb ik uw eerewoord, Majoor?” vroeg Barton, toen zij weg zouden rijden.

„Geen kwestie van,” zei de Majoor lachend. „We moeten een heel eind, kansen genoeg!”

„Spijt me,” zei Barton, „maar dan moet ik mijn maatregelen nemen.” Hij greep met een verontschuldigen blik naar de handboeien.

„In orde hoor,” stelde de Majoor hem gerust, en hij stak de handen uit. Het gepolijste staal schitterde in de zon.

Barton wachtte, tot de Majoor onhandig op zijn paard was geklommen, en steeg toen zelf op. Toen nam hij de teugels van 't paard van den Majoor, en in flinken draf begonnen zij hun tocht.

Als men de boeien aan de polsen van den Majoor niet zag, zou men niet gezegd hebben, dat daar een politie-man met een gevangene reed. Zij praatten gezellig onderweg, als oude vrienden.

Toen zij het eigendom der Martins voorbij waren, verliet Barton den weg, en ging recht naar het zuiden, dwars door het veld.

„Zoo snijden we wel een mijl of tien af,” zei hij. „De weg kronkelt als een dronken slang.”

De Majoor knikte.

„Had ik dat gisteren maar geweten. Dan was ik allang aan den overkant geweest. Maar ik kom hier voor 't eerst.”

De plantengroei werd geleidelijk magerder, eindelijk hadden zij dien geheel achter zich, en er was niets, dat hen belette, een rechte lijn te volgen, dan nu en dan een klein boschje, een mierenhoop of een doornstruik.

Toen zij boven op een kleine verheffing waren, na een stevigen rit van vier uren, wees Barton naar een forschen baobab-boom, ongeveer honderdvijftig meter verder.

„Daar is een bron, Majoor,” zei hij. „We kunnen even rusten in de...”

Op dat moment maakte het paard van den

Majoor onvoorziens een sprong, en slingerde zijn berijder met kracht tegen den grond.

Ook Barton's paard werd onhandelbaar, hij moest het andere paard loslaten, en het galoppeerde weg, met den kop achteruit, de neusgaten wijd open van angst.

Toen Barton zijn eigen rijdier wat gekalmeerd had, wou hij den vluchteling narennen, maar hij zag, dat de Majoor zich niet bewoog. Hij ging dus naar hem toe, vreezend, dat hij gewond was.

Zijn volgende gewaarwording was, dat er een leeuw door de lucht op hem toe vloog. Hij gaf zijn paard een hevigen ruk naar links, waardoor de aanvaller zijn doel gedeeltelijk miste; maar de klauwen scheurden langs het achterdeel van het paard, zoodat het wanhopig vooruit sprong, en Barton als 't ware ten prooi toewierp aan een tweeden leeuw, die van den anderen kant naderde.

Het paard maakte zich uit de voeten, sprong over den Majoor heen, en werd achtervolgd door den eersten leeuw.

Barton raakte nauwelijks den grond, hij werd nog half in de lucht opgevangen door den tweeden leeuw, die hem naar het boschje begon te sleepen, waaruit hij te voorschijn was gekomen.

Op dit moment kwam de Majoor bij van den schok van zijn val, en hief hij het hoofd op. In 't eerste voelde hij niets dan wanhoop, want hij kon met zijn geboiede handen niets beginnen, ook al bereikte hij Barton's geweer, dat een meter of acht bij hem vandaan lag. Toch begon hij langzaam naar het wapen toe te kruipen.

Barton was bij den rechter schouder gegrepen, zijn gezicht was op één hoogte met den nek van den leeuw, en zijn beenen sleepten achter hem aan. Zijn geest echter was helder, en hij zon dadelijk op middelen, om zich te redden.

Met zijn linkerhand tastte hij voorzichtig naar zijn groote jachtmes. Het zat nog in de scheede. Hij greep het, en hield het stevig vast, een gelegenheid, om het te gebruiken, afwachting.

Die gelegenheid kwam spoedig. De Majoor, nu nog maar enkele meters van het geweer af, besloot opeens, van de voorzichtigheid af te zien en er heen te rennen. Hij kwam half overeind — die beweging trok de aandacht van den leeuw: hij legde Barton neer en keek woest naar den Majoor.

Met zorg achter den schouder mikkend bracht de sergeant, met de linkerhand, den leeuw een paar achterwaartsche stooten toe. Een seconde stond het dier stokstijf, en toen stiet Barton hem 't mes opwaarts in de keel.

Hevig bloedend sprong het dier zoowat een meter achteruit, en het bleef zijn tegenstander aankijken. Barton, half suf, want hij was zwaar gekwetst, kwam langzaam overeind — hij wou den leeuw zien te beletten, op den Majoor af te gaan, die met moeite het geweer trachtte te hanteeren.

En toen, terwijl Barton al meende, zich niet meer staande te kunnen houden, klonk er een schot, en met een doffe kuch viel de leeuw opzij, dood.

De wereld draaide om Barton heen, en hij hoorde een vage, verre stem zeggen: „'t Is in orde, ouwe jongen.” Toen was het licht weg, en bezwijmd viel hij voorover.

De Majoor kwam snel naar hem toe, tastte in zijn zak, en vond, met een uitroep van triomf, de sleutels van de boeien. Zoo vlug mogelijk werkend, met vingers en tanden, maakte hij zijn

handen vrij — geen seconde te vroeg, want de andere leeuw kwam terug van de paardenjacht, in volle vaart. Snel loste de Majoor drie schoten, en het roofdier bleef, waar het was.

De Majoor nam den bewustelozen sergeant op zijn schouders, droeg hem naar de bron en bette zijn wonden.

„Hallo!” zei Barton, mat zijn oogen openend. „Nog niet weg, Majoor?” Toen verloor hij alle besef weer.

„Ik kan hem hier slecht laten liggen,” peinsde de Majoor. „Van den anderen kant...”

Zijn gedachten werden gestoord. Zijn paard was angstig teruggekomen, om bij menschen te zijn. Toen tilde de Majoor Barton op het paard en ging zelf achter hem zitten.

„Hoe is 't met den armen stakker?” vroeg de Majoor.

„Hij slaapt,” zei het meisje. „Ik geloof niet, dat we ons ongerust hoeven te maken. De wonden zijn zuiver, en u zegt dat 't een jonge, gezonde leeuw was, dus veel gevaar voor bloedvergiftiging is er niet.”

„'t Beest was absoluut gezond.”

„Maar u?” Het meisje keek hem opeens glimlachend aan. „Wat doet u hier? Ik dacht, dat u weg was gegaan, toen u Donald de trap had helpen opdragen.”

De Majoor kuchte, en voor 't eerst in vele dagen tastte hij naar zijn monocle.

„Ik wou eerst weten, hoe 't met Barton was. En bovendien — zoodra ik hier binnenkwam was ik, om zoo te zeggen automatisch, weer gebonden door mijn eerewoord tegenover u.”

„Ik heb Donald verteld, welken gemeenen streek ik gisteren heb uitgehaald,” zei het meisje langzaam; „want het was een gemeene streek.”

„Ja?” zei de Majoor.

„Ik heb Satan laten zadelen — hij wordt direct gebracht,” zei het meisje.

„Gaaf u uit?”

Zij antwoordde niet, maar toen de kaffer met het paard kwam, reikte zij den Majoor de hand.

„Uw paard kan haast niet meer, dus moet u Satan maar nemen. Ik zal vanavond wat eten aan den overkant laten brengen. Tot ziens, Majoor — het beste.”

„En mijn eerewoord, juffrouw Martin?”

„Daar ontsla ik u van.”

„Dank u. Maar Donald? En uw plannen? En...”

„We zijn allebei jong. Een jaar is gauw voorbij.” Zij keerde zich om, en liep snel de trap op, het huis in.

„Dus toch sportief,” mompelde de Majoor. Hij sprong licht in den zadel, en galoppeerde den weg langs naar de rivier, naar de vrijheid.

Ouweland's royale Dierenpark te Rhenen is een der nieuwste attracties van ieder uitstapje naar Utrecht of de Veluwe. — Aan den bouw van dit ijsberenverblijf is wel te zien, met hoeveel smaak dit dierenpark werd aangelegd.

Kon haar hoofd niet meer draaien

Gemarteld door spierpijnen...

Een ons hulp is meer waard dan een ton medelijden. Dat was het ook voor deze vrouw. Iedereen beklagde haar. Maar één gaf haar een raad, die hielp. Na deze goede raadgeving was zij niet langer het voorwerp van medelijden. Zij schrijft:

„Ik leed aan spierreumatiek in den nek — het was een marteling. Mijn hoofd kon ik niet meer omdraaien. Iedereen had medelijden met mij. Toen was er iemand, die me raadde Kruschen Salts te probeeren, wat ik deed. En in zes maanden was ik een andere vrouw. Als ik nu maar het minste vleugje van reumatiek voel, neem ik direct een dosis van Uw wonderlijke Kruschen Salts en het verdwijnt. Na alles, wat ik ondervonden heb, zal ik nooit nalaten ook anderen Kruschen Salts aan te raden.

Mevr. S.”

Het zijn de opeengehoopte afvalstoffen in het lichaam, die de

ondragelijke reumatische pijnen doen ontstaan.

Kruschen Salts nu spoort nieren en ingewanden aan tot gezonde, geregelde werking en het gevolg is, dat de schadelijke afvalstoffen op volkomen natuurlijke wijze uit het lichaam verwijderd worden. Wanneer U zich dus houdt aan de „kleine dagelijksche dosis” zult U inwendig schoon zijn en blijven, en in een gezond, frisch en „schoon” gehouden lichaam is geen plaats voor het ontstaan van reumatiek.

Kruschen Salts

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.90 en f 1.60 per flacon. Stralende gezondheid voor 1 cent per dag. Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij. Heerengracht 209, Amsterdam-C.

Een weinig „NUGGET” doet de heele schoen glimmen.

Zwart-Bruin-Donkerbruin en andere kleuren

Een charmant avondtoilet

en een frissche, jeugdige teint...

geven u, mevrouw, bizondere aantrekkelijkheid! Dit is niet het uitsluitend voorrecht der jongere generatie... Want 20.000 schoonheids-experts verklaren dat iedere vrouw, onafhankelijk van haar leeftijd, een jeugdige, zachte huid kan bezitten — als zij deze verzorgt!

Van oudsher zijn de olijf- en palm-oliën bekend om haar weldadigen, verjongenden invloed op de teint. En waar deze oliën rijkelijk verwerkt zijn in Palmolive zeep, bevelen de experts het uitsluitend gebruik onzer zeep ten zeerste aan.

Volg hun raad dus op! De resultaten onzer „twee minuten”-methode — mits zij regelmatig wordt toegepast — zullen u reeds na korten tijd blij verrassen.

17½ ct ² voor 30 ct

H 33-76 AB

KOOPT GEADVERTEERDE ARTIKELEN

Uw geluk is op komst!

Reeds 4 JULI a.s. trekt de **E.N.B.O.F. loterij**

De loterij met reuze winstkans op schitterende prijzen naar Uw eigen keus
Goedgekeurd bij Ministerieel besluit d.d. 2 Jan. '33

HOOFDPRIJS f.w.v. f 10.000.-

2e Hoofdprijs ter waarde van f 2.000.—
3e „ „ „ „ „ 750.—
4e „ „ „ „ „ 500.—

Verder prijzen ter waarde van f 100.—, f 50.—, f 25.— enz.

Een prijs naar eigen keus komt nooit onpas!

750 Schitterende Prijzen

24000 Loten, per lot f 2.50. — Bestelling per postwissel of giro no. 185959 M. Bruijn, Hennewierstr. 18a, Rotterdam

„ENBOF” loten zijn en blijven de „BOF” loten!

De baten komen ten goede aan de Wed. en Weezen van den 1e Nederl. Bond van Oud-Onderofficieren

Hoofdpijn, Kiespijn
bedaat spoedig met een

Mijnhardt's Poeder

Per stuk 8 ct. Doos 45 ct. Bij Uw drogist

VERSTOPPING....

en een goeden stoelgang worden geregeld en bevorderd door

BOOM's LAXEERPILLEN

Deze pillen verdrijven overtollig gal en slijm. Alleen echt met den naam BOOM. Verkrijgbaar in Apotheken en Drogistwinkels à 30 en 55 cent per doosje.

DE BITTERE KEEK

DOOR OCTAVUS ROY COHEN

Altijd nog twintig dollars, Alan."

"Jawel, maar 't gesloof! Mijn vierhonderd dollars per week zijn nog maar een druppeltje in den emmer — die twintig van jou zijn niet waard, dat je er slavin voor speelt. Geloof me, schat, als 't wat opleverde, zou ik zeggen: ga door...."

"Ik ga door, Alan. Als ik niets uitvoerde — al is 't nog zoo'n jammerlijk beetje — zou ik gek worden. Over vier maanden.... O! Vier maanden is zoo'n korte tijd!"

"Er kan altijd een wonder gebeuren. Als ik naar North ga, en ik laat hem zien, wat ik bereikt heb, en wat ik waarschijnlijk in de toekomst nog zal kunnen bereiken?...."

"North geeft niet toe." Haar stem klonk vast. "Dat begrijp je toch zelf ook, is 't niet?"

En Alan, die oprecht wou zijn, knikte.

"Ik ben er ook bang voor, Beverly."

ZESENTWINTIGSTE HOOFDSTUK

Er was minstens nog één persoon, die een levendige belangstelling betoonde voor Alan's succes.

Schele Scoggins was verbaasd, versteld. Maanden lang had hij het zonderlinge komen en gaan van Alan gevolgd met diepen ernst, en niet geringe lichamelijke ongemakken. De Schele kende zoo zoetjesaan iedere laan en ieder pad en ieder grassprietje in den prachtige Boschdel. En hij had er een hartgrondigen haat tegen opgevat. Hoe meer hij den Boschdel te zien kreeg, des te aantrekkelijker werden de burgerwijken der stad voor zijn verzadigde oogen. En eindelijk, in Augustus, wou hij er beslist over spreken met zijn vriend en toekomstig slachtoffer.

"Meneer Beckwith," begon hij klaaglijk, "wat zit er nu eigenlijk achter?"

"Waar achter, Schele?"

"Al dat geloof en die grond-verkoopertij en zoo."

Alan glimlachte. "Ik werk, Schele."

"Werken! U! Lieve grootje! Ik werk. Ik moet u eerlijk zeggen, dat ik er een paar maal over gedacht heb, om mijn baantje er bij neer te gooien, zooals u me laat hollen en draven. Ik geloof nooit, dat Andrew North gesnapt heeft, wat u beginnen wou, toen hij een mannetje achter u aan stuurde. Zooals u rondtoft mocht hij er de heele recherche van de stad wel aan zetten."

"'t Is een heel karwei voor je ten minste. Maar 't is noodig. Ik probeer geld te verdienen — veel geld, en gauw."

"Waarvoor?" vroeg de heer Scoggins achterdochtig.

"Eerlijk gezegd, Schele, omdat ik 't erg prettig zou vinden, om te blijven leven."

"Zoozoo! Daar hebt u me nooit wat van verteld."

"Ik dacht, dat je 't vanzelf wel zou begrijpen."

"Begrijpen? Ik? O ja.... Maar hoe dacht u in 'n paar maanden honderdduizend dollar bij elkaar te krijgen, met stukjes grond verkopen, waar geeneens huizen op staan?"

"Ik denk 't ook niet bij elkaar te krijgen. Maar ik kan 't probeeren."

"En hoe gaat 't?"

"Prachtig — maar lang niet prachtig genoeg. Er zou een wonder moeten gebeuren, om me te redden."

"Dus u bedoelt, dat u bot vangt?"

"Waarschijnlijk."

"En dan?"

"Dat zul jij beter weten dan ik, Schele. Meneer North zal je genoeg gezegd hebben...."

"Hoor eens," begon Scoggins ijverig te betoogen, "ik wensch u geen spiertje kwaad; en ik mag u heel graag — maar ik moet om mijn carrière ook denken; en ik dacht zoo'n mooie kans te hebben, als 't uw tijd was om uit te stappen. Niet dat ik 't een pretje zou vinden, maar ik dacht zoo — als u dan toch van kant gemaakt moest worden, dan kon ik 't net zoo goed wezen als een ander. Als u me nou maar niet verkeerd begrijpt — ik en Ellen zullen er weet genoeg van hebben, en rekent u maar gerust, dat we een prachtig bloemstuk zullen sturen bij de begrafenis — en als u er iets op vinden kon, dat u er niet tusschenuit hoefde, dan zou geen mensch zoo blij zijn als wij, maar als er dan toch iemand met de eer schoot moet gaan, als 't uw tijd is — enfin, meneer Beckwith, ik vind, dat ik 't wel een beetje verdiend heb."

Alan grijsde breed. "Dat heb je zeker, Schele. Je wensch me 't beste — maar je hoopt, dat North

de taak, om me uit den weg te ruimen, aan niemand anders No. 13 overdraagt, hè?"

"Hm.... U snapt me ten minste. Daarom probeer ik uit te visschen, hoe u opschiet. Als u 't klaarspeelt, om te blijven leven — dan vraag ik u: wat kan een revolveergast beginnen, als hij niemand krijgt, om zich te oefenen?"

"Hij is gelijk aan een roos, waar niemand aan wil komen ruiken! Je staat er niet erg prettig voor, Schele; maar ik geloof, dat 't nog best naar jouw zin zal afloopen. Je hebt de voorkeur verdiend, en ik zal zelf aan meneer North vragen, of jij 't baantje hebben moogt."

"Da's ontzettend aardig van u, meneer Beckwith. Ik heb nog nooit iemand uit de voeten geholpen, ziet u, en misschien twijfelt meneer North er nog aan, of ik er wel 't fut voor heb. Want den eenigen keer, dat ik ooit een kans heb gekregen — enfin, toen kon ik dien knul maar amper een kras geven, of de politie kreeg me te grazen. En toen zijn ze gaan zeggen, dat ik een groote prutser was."

"Ja ja. En nu zou je graag eens laten zien, dat ze dat mis hadden?"

"Precies. U begrijpt me ten minste. En als ik soms eens iets voor u doen kan...."

"Dan zal ik 't je heusch zeggen."

Het kleine mannetje scheen zich zeer opgelucht te gevoelen door de belofte, dat hij niet beroofd zou worden van de vrucht zijner inspanning. En Alan zette grimmig zijn strijd voort tegen de klaarblijkelijk onoverkomelijke tegenheden.

De tijd bleef maar slinken. De laatste heete adem van Augustus was verkild door de koelte van begin September. Zakenmensen kwamen terug van vakantie, maar de grondverkoop in Boschdel maakte geen opzienbarende vorderingen.

Toch was Alan de kampioen van den grondhandel in zijn stad. Zelfs in de schroeurende zomermaanden had hij nog gemiddeld twee perceelen per week weten te slijten, een ontzaglijke, bijna ongeloofelijke prestatie. Hij was er magerder bij geworden en er stonden diepe groeven in zijn gezicht. Hij werkte van vroeg in den morgen tot lang na zonsondergang, werkte zonder verslapping van zijn fiere, wanhopige energie.

De menschen bleven naar hem luisteren — menschen, die er niet aan denken konden, grond in den Boschdel te koopen; menschen, die al een eigen huis bezaten; menschen, die zich geen bouwkosten permitteeren konden. Alan behield dien wanhopigen ernst, die aandacht afdwang — en dag aan dag verkocht hij grond aan menschen, die zich later zelf verbaasden, om wat zij gedaan hadden.

Maar het was een vooruit-verloren, hopelooze strijd, en dat wist Alan. De Gruwel was nu weer zooveel dichterbij, en de dagen sletten onverbiddelijk weg. Ook Beverly zag er slecht uit, en al een langen tijd hadden zij het drama niet meer durven aanroeren, dat zijn schaduw door hun woning wierp.

Het was nu te laat voor het wonder. Alan worstelde eerlijk door, om North een argument te kunnen voorleggen, dat niet te geringschatten was; hij werkte, om North te overtuigen, dat het nog zoo'n kwade belegging niet voor hem was — de honderdduizend dollars over een aantal jaren te ontvangen. Nog geloofde hij, dat de man iets in zich moest hebben van menschelijke welwillendheid — als hij hem twintigduizend dollar contant kon brengen, met een aannemelijke zekerheid voor de toekomst. Hij kon niet zoo absoluut harteloos zijn, als hij scheen.

Er waren anderen, die met hopen en vreezen Alan's strijd om 't leven gadesloegen. May Deshler bijvoorbeeld. May had een groot deel van haar rumoerige luchtigheid verloren; het leven had een ernst verkregen, die zwaar drukte op haar schouders.

En Johnny Ames. Johnny was de laatste maanden jaren ouder geworden. De spanning stond in zijn oogen te lezen; en als hij van zijn smokkelreizen

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE.

Alan Beckwith, door honger gedreven, wil zelfmoord plegen. Hij wendt zich tot den benedeide Andrew North om op zijn naam een levensverzekering af te sluiten. Met de gelden van de polis zullen dan na zijn dood z'n schulden betaald moeten worden. North wijst dit voorstel af. Hij biedt Beckwith echter aan een levensverzekering voor hem te sluiten van 100.000 dollar. Alan Beckwith krijgt dan 20.000 dollar contanten, maar moet na dertien maanden uit het leven verdwijnen. Het resterende bedrag valt dan aan North toe. De polis komt te staan op naam van een vrouw, Beverly Ames, met wie Alan Beckwith op aanwijzing van North moet trouwen. Beckwith stemt toe. Hij maakt met zijn aanstaande vrouw, die op een onverklaarbare wijze in de macht van North is geraakt, kennis. Het huwelijk wordt voltrokken en het jonge paar betreft de flatwoning, welke North voor hen heeft gehuurd. Na eenigen tijd ontwaakt in Beckwith het verlangen om te kunnen blijven leven, want hij moet zich bekennen Beverly lief te hebben. En het meisje bemint ook hem. Beckwith maakt kennis met May Deshler, de verloofde van Johnny Ames, den broer van zijn vrouw, die voor North drank moet smokkelen. Het blijkt nu, dat het leven van Johnny ook door North wordt bedreigd en dat Beverly gijzelaarster voor hem is. Alan besluit, nu hij zonder Beverly niet leven kan en het bestaan weer waarde voor hem heeft gekregen, North te gaan vragen hem genadig te zijn. Dit mislukt echter en Alan besluit door hard werken te trachten het verzekeringsbedrag bijeen te krijgen.

terugkwam, was zijn eerste vraag, of zijn zwager succes had gehad. De resultaten, die onder normale omstandigheden ontzaglijk geschenen zouden hebben, leken treurig in vergelijking met de onmogelijke taak, die Alan te vervullen had. En toen, op een avond, kwamen Johnny en May samen op de flat. Het sierlijke kalendertje op Beverly's bureautje wees den zestienden September. Nog een paar weken, en....

„Alan,” begon Johnny opeens, „je hebt geen kans, wel?”

„Op de honderdduizend? Neen.”

„En om North te bepraten ook niet?”

„Dat is natuurlijk nog één kansje.”

„Hù — bij hem niet. Nu hebben May en ik er eens over gepraat, en we wouen je een paar dingen vragen.”

„Vraag maar op.”

„Veronderstel eens” — Johnny zat voorovergebogen en sprak met langzamen nadruk — „dat North zegt: niets aan te doen — en dat zegt hij zeker.... wat dan?”

„Dat weet je.”

„Blijf je dan maar kalm afwachten....?”

„Ik kan slecht anders.”

„Dat kun je wel! Als je Schelen Scoggins en de rest van de bende van North bedoelt — nou — in zoo'n groote stad kun je die lui ontsnappen. Luister nu eens goed: May en ik willen, dat je er vandoor gaat. Smeer 'm — maak dat je weg komt!”

„En als ik 't deed, Johnny, hoe gaat 't dan met jou?”

Johnny bloosde. „Daar hebben we 't niet over.”

„Daar moeten we 't over hebben. Daar komt 't juist op aan.”

„Ik kan best op mezelf passen.”

„Niet tegen North!”

„O.... die duivel! In ieder geval hoef jij je niet in zulke dingen te steken, Alan. Jij bent van een heel ander soort, en Beverly is gek op je — en jij op haar. Wat heb ik voor recht, om in leven te blijven ten koste van jouw hachje? 't Is gewoon een schandaal....”

„Dus je bedoelt, dat je je eigen leven er aan zou willen wagen, voor mij, Johnny?”

„Ben je gek? 't Is voor Bev’.”

Er kwam een vreemd gevoel over Alan. Zijn groote oogen rustten op het jonge gezicht van den broer van zijn vrouw; hij zag er niets krachtigs in, niets heldhaftigs, en toch.... Hij wendde zich naar May Deshler.

„'t Is een bespottelijk aanbod, is 't niet, May?”

Het groote blonde meisje antwoordde niet onmiddellijk. En toen zij het deed, sprak zij vrij moeilijk, en haar stem klonk wat heesch — alsof het spreken haar de uiterste inspanning kostte:

„Johnny en ik hebben er uitvoerig over gesproken, Alan. Hij biedt niets méér aan, dan hij aanbieden moet.”

„En dat vind jij goed?”

De tranen liepen haar over de wangen. „'t Is de eenige fatsoenlijke manier,” zei ze eenvoudig. „En ik heb toch zeker 't recht, geen man te willen hebben, die zijn fatsoen niet houdt?”

ZEVENENTWINTIGSTE HOOFDSTUK.

Alan Beckwith schoof zijn stoel weg van de tafel. Die lag bezaaid met papieren, massa's cijfers. „Hier hebt u 't, meneer North — al mijn zaken. Iedere koop, dien ik gesloten heb, ieder contract, dat ik heb voorbereid, is door mijn patroons gewaarmerkt. Ze voorspellen me een groote toekomst!”

„Ze weten klaarblijkelijk niets van den toestand.” North's stem klonk effen en vijandig. Zij viel kil in de ruimte van zijn groote huiskamer.

„In ieder geval ziet u zelf....”

„Wát zie ik zelf? Dat je, door de wanhoop gedreven, een vrij aardig succes hebt bereikt, voor zoo'n jong mensch. Wat is er voor waarborg, dat 't zoo door zou gaan, als je uitstel kreeg?”

„Mijn woord, meneer.”

Stratford-on-Avon, Shakespeare's geboortepaats, heeft zich vooral in de latere jaren ontwikkeld tot een der belangrijkste toeristencentra van Engeland — Onze foto geeft een gezicht op de rivier, waaraan het plaatsje zijn naam ontleent.

„Je hebt me óók je woord gegeven, dat je je aan ons contract zoudt houden.”

„Ik ben ook niets anders van plan.” Alan sprak met kalme waardigheid. „En als dat alles is, wát u te zeggen hebt....”

„Nog niet heelemaal alles. Je hebt me aardig wat zorg gegeven. Ik meende je duidelijk gemaakt te hebben, dat ik om jou of je persoonlijke narigheden niets geef. Je hebt een overeenkomst met me aangegaan — uit eigen vrijen wil, en tegen mijn raad in. Ik heb hoegenaamd geen plan, om met je te gaan speculeeren op de toekomst.”

Alan bleef uiterlijk even koel en kalm als zijn tegenstander. Hij raapte zijn papieren bij elkaar — de zielige papieren, waar Beverly en hij zich zoo pijnlijk voor hadden ingespannen; de papieren met het bewijs van zijn ongelooftelijk succes in zaken; de papieren, die voor Andrew North papieren waren — dát en niets meer.

Maar hoe uiterlijk kalm Alan zich ook hield, inwendig kookte hij. De man was onnoodig grof. Al stond hij in zijn recht, dan behoefde hij nog niet zoo onmenselijk koud te zijn. Hij had alleen geduldig geluisterd, zonder een zweem van een glimlach op die lippen, waarvan gezegd werd, dat ze nooit lachten; zonder een zweem van echte belangstelling in de duistere oogen. Het had van 't begin af gebleken, dat North zich erbij verveelde, en nu aarzelde hij niet, dit te zeggen:

„Je hebt me geen klein beetje lastig gevallen, Beckwith. Veel meer, dan ik verwacht had. Ik reken er op, dat 't nu de laatste keer geweest is.”

„Daar kunt u zeker van zijn, meneer North.”

„Ik kan niets doen dan mijn pond vleesch opreischen.”

„En ik kan niets doen dan 't u laten nemen. Ik heb heelemaal geen plan, om te probeeren, weg te komen.”

North trok de schouders op. „Dat zou je niet helpen ook. Ik heb mijn maatregelen genomen.”

„Die zijn volmaakt overbodig....”

„Dat geloof ik ook. Maar ik neem ze toch.”

Alan aarzelde. „'t Is nog maar een dag of tien tot den eersten October, meneer North. We hadden afgesproken, dat u me het geld voor de tweede jaarpremie zou geven.”

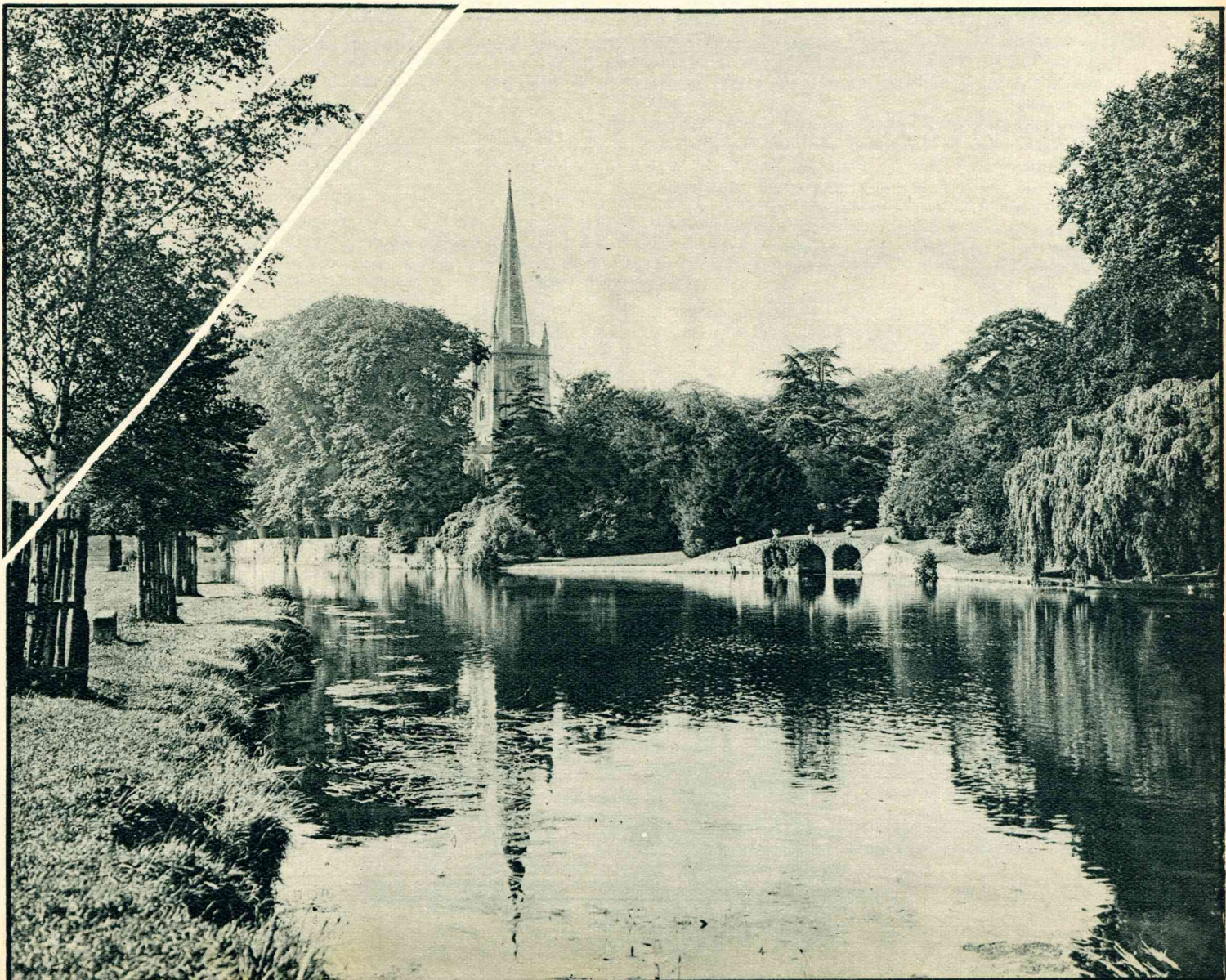
„Dat is zoo. Kom den zeventwintigsten hier, dan zal ik je 't geld geven. Dan krijg ik den achtentwintigsten de quitantie van je. Dan zullen we meteen praten over je manier van sterven. Heb je daar zelf al eens over gedacht?”

„Neen,” zei Alan. „Dat heb ik niet. Vooreerst had ik nog een beetje hoop, dat u me een paar jaar tijd zou geven, om die honderdduizend dollar te betalen, en bovendien — ik wist, dat ik zulke dingen veilig aan uw vruchtbare verbeelding kon overlaten. Ik heb geen ondervinding in 't uitroeien van menschenlevens, ziet u.”

„Nee.” Als North den steek voelde, liet hij er toch niets van blijken. „De eenvoudigste methode.... Je hebt een autootje, is 't niet?”

„Ja. Heb ik gekocht, toen ik pas bij Starr en Watkins kwam.”

„Waarom rijd je niet van den Greely-heuvel af? Daar is de rivier diep, en er zijn altijd menschen in dien tijd van 't jaar. Als je 't zelf doet, heb je

Het zijn niet alleen de historische herinneringen en monumenten maar ook het heerlijke Engelsche landschap, dat Stratford-on-Avon zijn roem als toeristencentrum bezorgde. Het prachtig gelegen Welcombe-hotel-kasteel getuigt van den enormen bezoekersstroom.

den schrik en den angst niet, en je kunt zelf je tijd kiezen. Je zou kunnen doen, alsof je je wagen niet meester meer was — een beetje heen en weer slingeren en zoo....”

„Zou kunnen,” zei Alan met een strak gezicht. „Had u nog meer ideeën?” North stond na te denken. Alan keek hem verbaasd, ongeloovig aan. Het was eenvoudig ondenkbaar: die man en hij stonden koelbloedig te praten over zijn aanstaanden dood — en nog werd hem voorgesteld, zijn eigen leven te verwoesten! Alleen het kloppen van Alan's hart sprak van zijn innerlijke opwindung; uiterlijk was hij kalm, beheerscht, ijsig.

Alle hoop op clementie was verdwenen. Hij wist nu, dat hij tegenover het onontkoombare stond; tegenover iemand, die er uitzag en handelde als een mensch, maar die geen ziel had. Smeeken wilde hij niet.

„Ik vind dat ééne idee voldoende,” zei North eindelijk. „Of je moest de zorg aan mij willen overlaten. Dat hoor ik dan wel, als je 't geld voor de verzekering komt halen. En nu” — hij stond op — „moet ik je verzoeken, mij te excuseeren.”

Alan boog stijfjes en ging naar buiten. Hij had Beverly niet gezegd, dat hij dien avond naar North zou gaan; hij had haar de zenuwspanning van het wachten willen besparen. Hij had alleen gezegd, dat hij het druk had, en pas heel laat thuis zou komen. Hij liep nu in de richting van den Boschdel.

Boschdel! Het was voor hem meer dan alleen een mooie streek — het had hem licht gegeven over zijn eigen talenten, zijn geloof in zichzelf doen herleven. En hij had zijn droomen gedroomd.... als North maar anders was geweest! Er was één stuk grond, waar Alan van was gaan houden: een knus, beschut plekje, met een open wei aan den éénen, en geboomte aan den anderen kant — daar had hij zich een villaatje gedroomd voor Beverly en zichzelf, met een rij heesters en bloembakken langs de veranda. Hij had zich niet veel moeite gegeven, om dat stuk te verkopen; hij had er plezier in gehad, het te bekijken als zijn eigen portie. Er ging geen dag voorbij, of hij kwam er, en dan zag hij alles, zooals het zijn zou, wanneer zijn eigen huis gebouwd was.

En nu — was die droom ten einde. Het visioen was verdreven. Wreede werkelijkheid zag hem aan. Over twee weken, hoogstens drie, was hij er niet meer. Maar zelfs tegenover die zekerheid kon hij het niet gelooven: hij was te krachtig levend, te gretig verlangend naar het leven, om aan te nemen, dat zijn leven zou worden afgeknapt als een doode twijg van een boom.

Hij bereikte den Del en onwillekeurig gingen zijn schreden naar een nieuw villaatje aan den Bergweg. Ook dit huisje had voor hem iets eigens. Het was een idee van hem geweest, dit „Beter Tehuis” — een nieuwe villa, gemeubeld en versierd door de voornaamste firma's der stad. Het doel ervan was, bemiddelen personen te laten zien, wat er gemaakt kon worden van een huis op een gewoon perceeltje parkgrond — en met hartstochtelijke toewijding had Alan zich gegeven aan de inrichting van dit kleine maar mooie huis.

Dit villaatje stond alleen op een heuveltje. Er stonden geen huizen op de aangrenzende perceelen: de Bergweg was pas kort aangelegd en in exploitatie gebracht. Alan ging het huis binnen — hij had een sleutel bij zich. In de muziekkamer draaide hij het licht aan en hij ging zitten in een ruimen stoel. Hij wou alleen zijn, denken, zich instellen.

Tot vanavond had hij zich koppig vastgeklemd aan zijn laatste hoop. Hij had met vasten wil en optimisme gerekend op de kracht van zijn succes, en op het vonkje menselijkheid, dat toch, naar hij meende, in de borst van Andrew North gloeien moest. Nu het bleek, dat hij zich in North vergist had, was alles uit. Nu moest hij zijn korte toekomst beschouwen — en nog verder zien: wat het voor Beverly zou zijn, als hij er niet meer was.

Maar het bleek hem onmogelijk, geregeld te denken. De zelf-gekozen huisinrichting: de roodbruine overgordijnen voor de ramen, de schikking der meubels, het persoonlijke tintje hier en daar — juist zooals hij het zich had gedacht in zijn droomhuis — bleef zijn geest terugroepen naar zijn droom en naar Beverly. De hoop was gestorven, maar het verlangen niet.

Alan was niet geheel toevallig naar 't villaatje gekomen. Hij had alleen willen zijn, zich willen voorbereiden op zijn ontmoeting met Beverly — waarin hij haar zou moeten vertellen, dat alle hoop verkeken was — en hier vond hij de stilte en de afzondering, die hij wenschte.

Hij was dien avond naar Andrew North gegaan met méér hoop, dan hij ook zichzelf had willen toegeven. Hij had een zekere opgetogenheid gevoeld: hij had zich al voorgesteld, hoe hij terug zou komen bij Beverly, met het nieuws, dat zij samen hun kans zouden hebben; dat North inderdaad een mensch bleek te zijn; en nu moest hij tot haar gaan om te spreken over het einde — het einde van alles; van hemzelf, van hun hoop, van hun geluk.

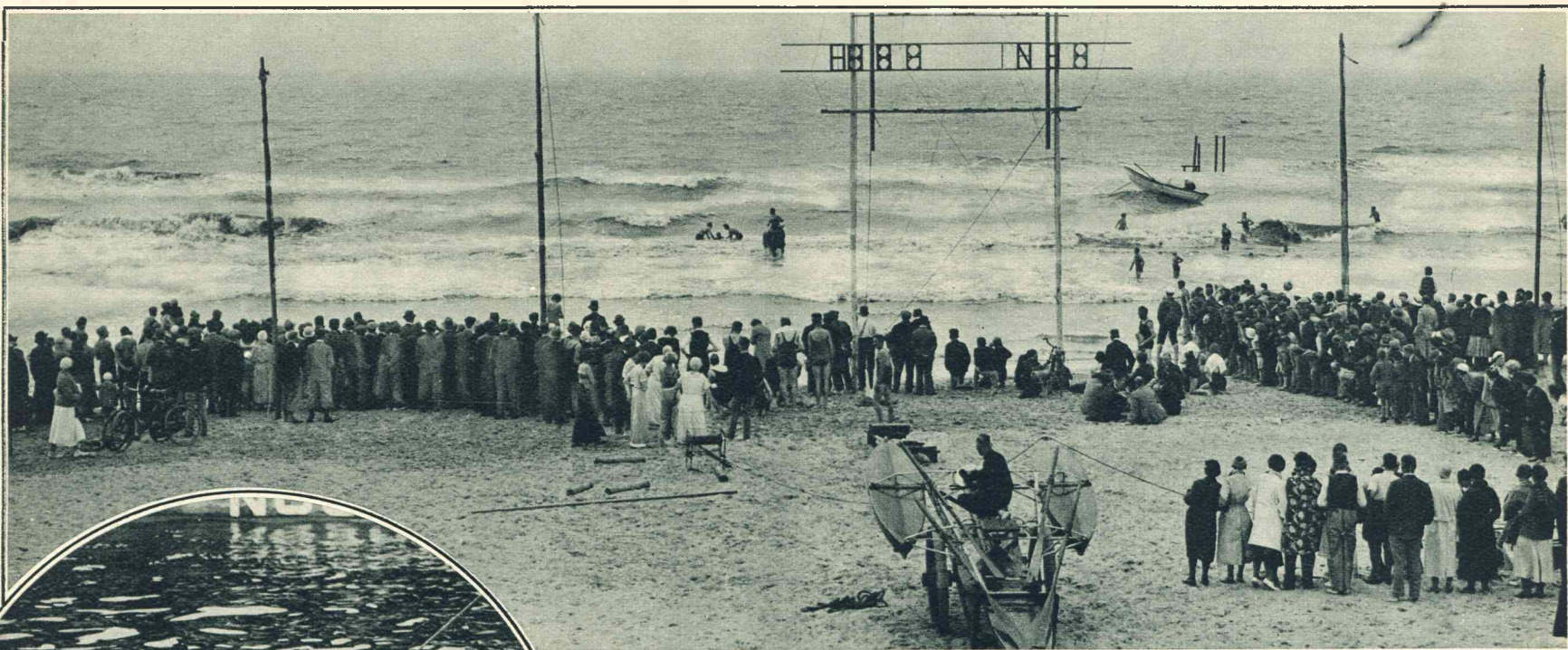
Hij vond het buitengewoon moeilijk, vat te krijgen op zichzelf. Voor het eerst voelde hij de knaging van de wanhoop weer. Nog nooit had de dood hem onontkoombaar geleken; de voortdurende betuiging van zijn geloof in North's menselijkheid had ijdele hoop voortgebracht. En nu was die hoop vernietigd. In het hoogste beroep was zijn doodvonnis bekrachtigd. Er bleef hem niets anders over dan wachten — en zich voorbereiden.

Uiterlijke voorbereiding was er weinig. Zijn zaken waren in orde. Maar hij moest zich voorbereiden op de twee of drie weken levens, die hem nog restten. Hij moest zichzelf geestelijk instellen vanavond — hier — zoodat hij Beverly tegemoet kon treden met een dapper, glimlachend gezicht, en haar overtuigen, dat hij berustte, en dat zij dankbaar moesten zijn voor het genoten geluk — en dat zij de misère van de toekomst moesten beschouwen als een eerlijken prijs voor dat geluk.

Het was niet makkelijk — misschien omdat het argument valsch was. Er was zoo heerlijk veel, om voor te leven; de kamer, waarin hij zat, scheen zijn eigen kamer te zijn — de verwerkelijking van zijn droomen. Jaloersch had hij het geheim bewaard voor zijn helpers, die hun verbazing hadden uitgesproken om zijn onvermoeibare energie bij de inrichting van dit huis. Zij hadden niet geweten, dat er een stuk van hemzelf in ging, dat hij in ieder vertrek Beverly zag, Beverly, zijn vrouw. En misschien zouden ze 't niet begrepen hebben.

Het was met dit beeld van Beverly voor oogen, dat hij worstelde, om orde te brengen in zijn binnenste, om zijn krimpende zenuwen te sterken voor het onvermijdelijk gesprek met haar. En eindelijk begon hij zijn gevoelens onder bedwang te krijgen. Met weerzin stond hij op en hij trok zijn overjas aan. Toen draaide hij het licht uit, en sloot de voordeur achter zich. Hij deed het langzaam, hij maakte er een ceremonie van. Het was zijn afscheid van het tehuis, dat had kunnen zijn.

(Wordt vervolgd.)

Ter gelegenheid van het 10-jarig bestaan der Bloemendaalsche Reddingsbrigade werden kustreddingsdemonstraties gegeven. 't Redden van 'n zich te ver in zee gewaagd hebbenden drenkeling door middel van 'n paard.

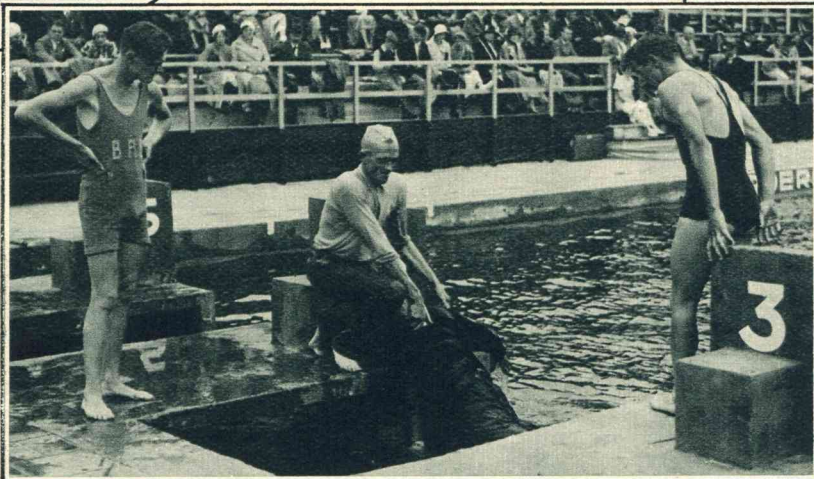
Allerlei

De echtgenoot van burgemeester De Bordes, die begin dezer week de Eerste Bussumsche Kruideniersbeurs opende, bij een kaasstand op de tentoonstelling proevend van „Volvette“.

Het redden van 'n drenkeling uit een (veronderstelden) in het water gereden auto.

Het aan den wal brengen van den uit den auto gehaalden drenkeling.

Het oude Badhuis van „Handwerkersvriendenkring“ op het Daniël-Meyerplein is niet meer. De laatste puinhoopen van wat eens de reinheid der buurtbewoners bevorderde.

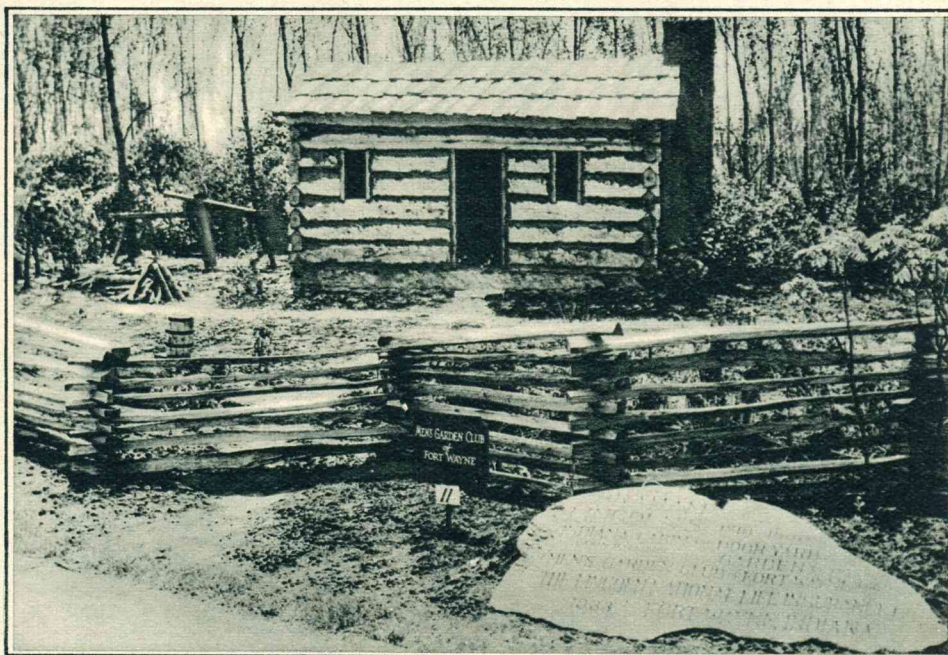
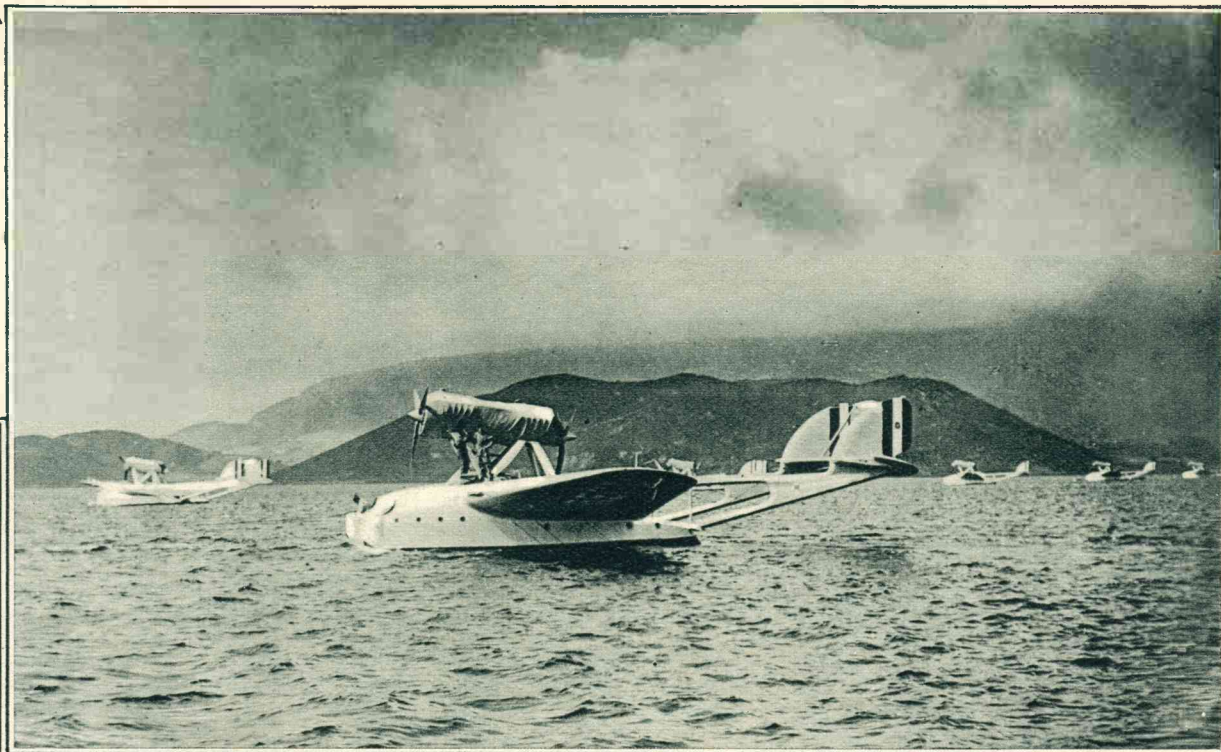
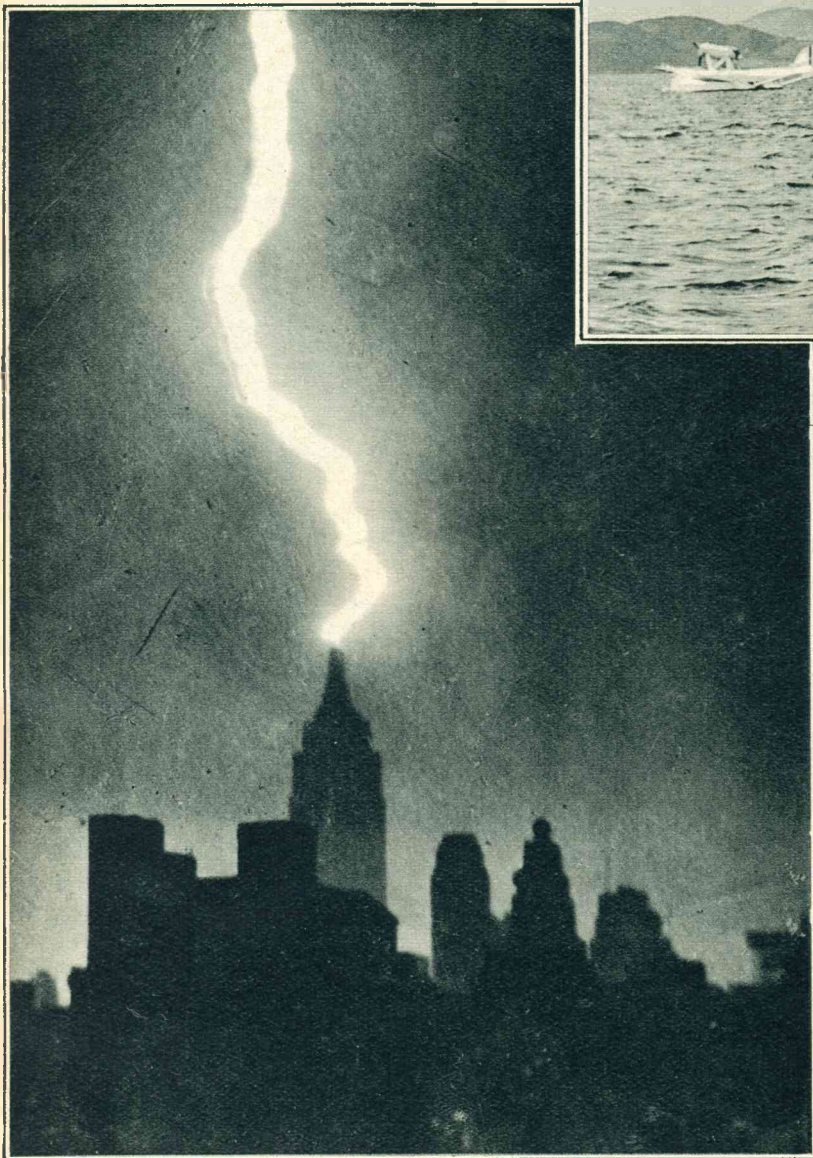

Op de kunstveiling, dezer dagen bij Kleykamp in Den Haag gehouden, werd o.a. ook bovenafgebeelde tekening geveild van den postbode van Wieringen, door den Ex-Kroonprins van Duitsland tijdens diens verblijf op 't eiland vervaardigd.

Het Italiaansche lucht-eskader, dat onder leiding van generaal Balbo een vlucht om de wereld gaat maken, en ook ons land zal aandoen, voor den start gereed op het meer van Orbetello.

BUITENLANDSCH NIEUWS

Een interessante foto, gedurende een onweer boven New York genomen. Het hoogste gebouw — het Empire State Building — trekt den bliksem aan.

Op de tentoonstelling te Chicago is een replica te zien van de eenvoudige blokhut, waar de groote Amerikaansche president Abraham Lincoln het levenslicht zag.

De stoomtram van Stade (D.) rijdt midden door de stad. Heel gemoedelijk loopt een trambeambte vooruit en luidt met de bel ten teken dat de tram in aantocht is. 't Is als in het liedje uit onze jeugd: „Opzij, opzij, de tram die komt voorbij.”

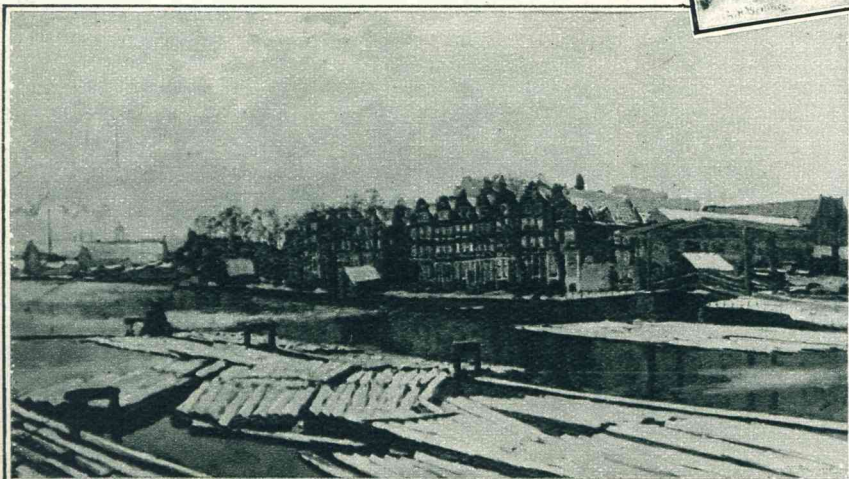
De beroemde Mexicaansche tenor José Mojica is een Europeesche tournee begonnen. Naar wij vernamen bestaat er een kans, dat hij ook in ons land enkele concerten zal geven.

De Brouwersgracht.

DE BREITNER-TENTOONSTELLING

Den 5en Juni 1923 overleed te Amsterdam George Hendrik Breitner, de kunstenaar, die Amsterdam, het Amsterdam aan het einde der negentiende eeuw in het bijzonder, heeft liefgehad en heeft geschilderd dieper en schooner dan een van zijn tijdgenooten. Ter gelegenheid van den tienden verjaardag van zijn sterven is in het Stedelijk Museum een tentoonstelling van zijn werken ingericht. Het zijn vooral de Amsterdamsche stadsgezichten, die de belangstelling van de bezoekers zullen hebben. Maar de overige werken, vooral zijn paardendoeken, bewijzen evenzeer het meesterschap van den impressionist Breitner. Een bezoek aan deze bijzondere expositie zal allen Amsterdammers een vreugde worden.

*Sleeperswagen in de sneeuw.**De Dam bij avond.**De Zandhoek.*

„Ik wilde dat ik

geld genoeg had. Wat zou ik profiteren, nu alles zoo goedkoop is." Honderden denken zoo en de pienteren..... ze spreken.... met Winter! De beste manier om te profiteren van de voor het aanschaffen van meubelen, karpotten, etc., zoo billijke tijden. Zeer lage prijzen — zeer gemakkelijke voorwaarden. Geen vooruitbetaling.

HUISKAMERAMEUBLEMENTEN . . f 42.50 75.— 95.— 145.—
SALONAMEUBLEMENTEN f 98.50 135.— 157.50
SLAAPKAMERAMEUBLEMENTEN f 145.— 165.— 225.— 285.—

alles op onze zeer gemakkelijke voorwaarden zonder vooruitbetaling.

ATTENTIE!

Fraaie cadeaux!

Gedurende de zomermaanden
FRAAIE CADEAUX - Bij aankoop van:

f 50.— 1 modern tinnen bonbonstel
„ 100.— 1 4-deelig tinnen rookstel
of 1 3-deelig tinnen rookstel
„ 150.— 1 5-deelig tinnen rookstel

SPREEK MET WINTER EN 'T KOMT IN ORDE!

Wij leveren alles onder volledige garantie!

WINTER

AMSTELSTR. 24
AMSTERDAM

Tot 6 uur geopend,
Zaterdags tot half 10

Rustig Verblijf

bij verpleegster met veel ervaring en goede ref., te Oosterbeek. Pensionpr. van af f 16.— à f 18.— per week. Bedverpleging eenige verhoging van tarief. Brieven om nadere inlichtingen onder letter M. G.. MAX R. NUNES, AMSTERDAM

Abonneert U op
DE STAD
AMSTERDAM

**INDIEN GIJ
WILT VERKOOPEN
DAN MOET UW
ARTIKEL BEKEND
ZIJN.**

*

**HET MIDDEL
OM BEKEND TE
WORDEN EN TE
BLIJVEN IS
ADVERTEEREN**

Licht- weerkaatsingen

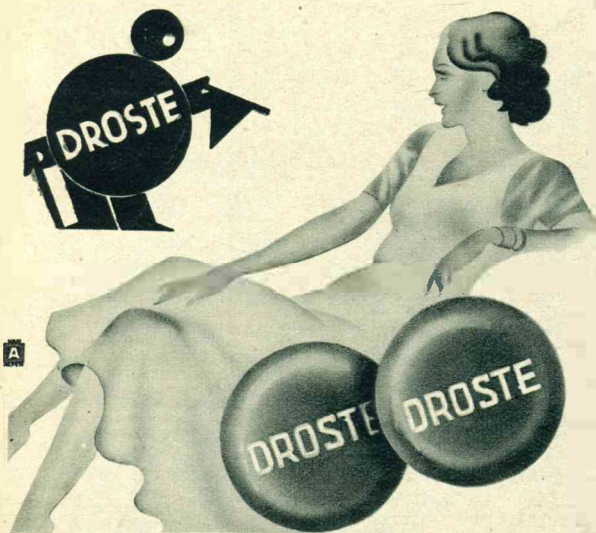
doen het water leven, geven het beweging en diepte! Ook het haar krijgt leven, de plastic der ondulatie treedt naar voren, wanneer het licht op het haar speelt, te voorschijn geroepen door een natuurlijke glans.

Geef Uw haar dezen glans door een regelmatige verzorging met Zwartkop "Haarglans", dat bij ieder pakje Zwartkop-Shampooon is gevoegd. Zwartkop-Shampooon met "Haarglans" is verkrijgbaar in de soorten: Maartvioletjes, Kamillen en Lavendel.

Nieuw! Voor blondines! Zwartkop-Shampooon "Blond-Speciaal" geeft aan donkerblond geworden haar de natuurlijke blonde kleur terug!

ZWARTKOP-SHAMPOON
met Haarglans en Schuimbril

M'n respect mevrouw!

Mijn respect voor Uw goeden smaak. U kiest de fijnste, de heerlijkste pastilles die er te kiezen zijn: Droste Pastilles!

Spaart plaatjes voor het album „Bak”.

DROSTE PASTILLES

ALTIJD WELKOM!

Van het velen Amsterdammers zoo dierbare Rokin-water is niet veel meer te zien. Een hoge schutting onttrekt het terrein der werkzaamheden aan het oog der nieuwsgierige voorbijgangers.

DE TEERTUINEN